

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

- 12131** *Real decreto lei 11/2018, do 31 de agosto, de transposición de directivas en materia de protección dos compromisos por pensións cos traballadores, prevención do branqueo de capitais e requisitos de entrada e residencia de nacionais de países terceiros, e polo que se modifica a Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.*

I

A transposición en prazo de directivas da Unión Europea constitúe na actualidade un dos obxectivos prioritarios establecidos polo Consello Europeo. A Comisión Europea somete informes periódicos ao Consello de Competitividade, aos cales se lles dá un alto valor político en canto que serven para medir a eficacia e a credibilidade dos Estados membros na posta en práctica do mercado interior.

O cumprimento deste obxectivo resulta hoxe aínda máis prioritario tendo en conta o escenario deseñado polo Tratado de Lisboa, polo cal se modifican o Tratado da Unión Europea e o Tratado constitutivo da Comunidade Europea, para os incumprimentos de transposición en prazo, para os cales a Comisión pode pedir ao Tribunal de Xustiza da Unión Europea a imposición de importantes sancións económicas de maneira acelerada (artigo 260.3 do Tratado de funcionamento da Unión Europea –TFUE–).

España vén cumprindo de maneira consistente cos obxectivos de transposición nos prazos comprometidos desde o inicio do seu establecemento. No entanto, nestes momentos dáse un atraso na transposición dalgunhas directivas, que requiren unha norma con rango de lei para a súa incorporación ao ordenamento xurídico interno, por canto existe un risco de multa con base no establecido no artigo 260.3 do TFUE.

Ante a gravidade das consecuencias de seguir acumulando atraso na incorporación ao ordenamento xurídico español de tales directivas, resulta necesario acudir á aprobación dun real decreto lei para proceder á dita transposición, o cal permitirá pechar os procedementos de infracción abertos pola Comisión Europea.

Finalmente, no relativo á existencia de «procedementos de incumprimento contra o Reino de España», débese ter en conta que, malia o carácter opcional previsto no artigo 260.3 do Tratado de funcionamento da Unión Europea, na súa Comunicación do 13 de decembro de 2016, «Dereito da UE: mellores resultados grazas a unha mellor aplicación», a Comisión anunciou un cambio de enfoque e pasou a solicitar de maneira sistemática a suma a tanto global. A consecuencia lóxica do enfoque da suma a tanto global é que, nos casos en que un Estado membro emende a infracción mediante a transposición da directiva no curso dun procedemento de infracción, a Comisión xa non desistirá do seu recurso só por ese motivo.

Como disposición transitoria, a Comisión sinalou que non aplicará esta nova práctica aos procedementos cuxa carta de emprazamento sexa anterior á publicación da dita comunicación no Diario Oficial de la Unión Europea, que tivo lugar o 19 de xaneiro de 2017. En consecuencia, resulta de extraordinaria e urxente necesidade proceder á transposición antes de que se formalice a demanda ante o Tribunal de Xustiza, para evitar así un procedemento xudicial que finalizaría mediante unha sentenza que declare o incumprimento por parte do Reino de España das obrigacións que lle impón o dereito da Unión.

En canto á utilización do real decreto lei como instrumento de transposición, cabe sinalar que o Tribunal Constitucional, na Sentenza 23/1993, do 21 de xaneiro, sinala que o real decreto lei é un instrumento constitucionalmente lícito para afrontar conxunturas económicas problemáticas, e na súa Sentenza 1/2012, do 13 de xaneiro, avala a concorrencia do presuposto habilitante da extraordinaria e urxente necesidade do artigo

86.1 da Constitución cando concorran «o patente atraso na transposición» e a existencia de «procedementos de incumprimento contra o Reino de España». Nos sucesivos puntos desta exposición de motivos iranse concretando as razóns que xustifican a extraordinaria e urxente necesidade de traspasar as distintas directivas en cada un dos supostos recollidos neste real decreto lei.

II

O título I, que comprende o artigo primeiro, contén as modificacións derivadas da transposición da Directiva 2014/50/UE do Parlamento Europeo e do Consello, do 16 de abril de 2014, relativa aos requisitos mínimos para reforzar a mobilidade dos traballadores entre Estados membros mediante a mellora da adquisición e o mantemento dos dereitos complementarios de pensión.

Tomando como base o artigo 45 do Tratado de funcionamento da Unión Europea, que establece a liberdade de circulación dos traballadores, a Directiva 2014/50/UE, do 16 de abril de 2014, pretende reducir os obstáculos á mobilidade dos traballadores entre Estados membros creados por determinadas normas relativas aos réximes complementarios de pensión para a xubilación vinculados a unha relación laboral. Con este fin, a directiva limita os períodos de espera e de adquisición de dereitos que se requiran nos ditos réximes complementarios de pensión, fixa un límite en relación coa idade mínima para adquirir os correspondentes dereitos, regula o reembolso das primas ou achegas realizadas en caso de cesamento da relación laboral antes de adquirirse dereitos, establece o mantemento dos dereitos que se adquirisen cando o dito cesamento ten lugar e impón obrigacións de información aos traballadores sobre as condicións de adquisición, o importe dos dereitos adquiridos e o tratamento destes a partir do cesamento da relación laboral.

A transposición ao ordenamento español da Directiva 2014/50/UE, do 16 de abril de 2014, exige modificar a disposición adicional primeira do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro. A dita disposición adicional establece a obrigación de instrumentar mediante seguros colectivos e plans de pensións de emprego os compromisos por pensións asumidos polas empresas cos traballadores vinculados a determinadas contingencias, entre elas a xubilación, ao tempo que establece as condicións básicas dos seguros aptos para tal finalidade. No caso de seguros colectivos, modalidade en que as primas aboadas pola empresa non se imputan fiscalmente aos traballadores, as condicións de adquisición e mantemento de dereitos en caso de cesamento da relación laboral dependen na actualidade dos termos dos convenios colectivos ou disposicións equivalentes en que se establecen os compromisos por pensións.

O título I modifica o citado texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro, en concreto a citada disposición adicional primeira, para introducir as previsións da norma europea en canto á limitación dos requisitos de idade e dos períodos de espera e adquisición de dereitos, a conservación de dereitos adquiridos en caso de cesamento da relación laboral e as obrigacións de información aos traballadores sobre tales aspectos.

Ben que a Directiva 2014/50/UE, do 16 de abril de 2014, é aplicable, como se dixo, aos traballadores que cesan a relación laboral e se desprazan a outros Estados membros, na transposición á lexislación española optouse, no entanto, por estender a súa aplicación a todos os traballadores, facendo uso da habilitación establecida no considerando 6 da propia directiva para que os Estados membros poidan ampliar a extensión do seu ámbito de aplicación a aqueles que se despracen dentro do mesmo Estado membro.

A transposición da citada directiva complétase con normas que regulan o réxime de información aos traballadores no caso de cesamento da relación laboral con anterioridade á xubilación, así como o réxime do tratamento futuro dos dereitos adquiridos unha vez producido o dito cesamento.

Por último, no referido texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro, engádense dúas disposicións transitorias novas, novena e décima. Na disposición transitoria novena

regúlase a contía mínima dos dereitos adquiridos no caso de cesamento da relación laboral por causa distinta da xubilación tendo adquirido dereitos, tendo en conta que, de conformidade co establecido no artigo 2.4 da directiva, esta se aplicará só aos períodos de emprego que transcorran desde o 21 de maio de 2018 (data límite para a transposición da directiva); tamén prevé, de conformidade co establecido no artigo 2.2.a) da directiva obxecto de transposición, que, no caso de compromisos por pensións que en 20 de maio de 2014 (data de entrada en vigor da directiva) deixasen de incluír novos traballadores e permanezan pechados a novos traballadores, será aplicable o réxime de adquisición de dereitos que tiveren estipulado; finalmente, establece uns períodos para que as entidades aseguradoras e entidades xestoras de fondos de pensións adapten os seus procedementos para cumprir coas novas obrigacións de información, así como para a inclusión expresa de determinados contidos, de ser o caso, nos contratos de seguro e as especificacións e bases técnicas dos plans de pensións, sen prexuízo da aplicación efectiva dos dereitos establecidos na disposición adicional primeira do propio texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións na redacción dada por este real decreto lei. A disposición transitoria décima establece que a aplicación das modificacións introducidas por este real decreto lei non poderá supor redución de dereitos adquiridos con anterioridade, nin menoscabo do dereito á información, nin o establecemento de condicións de adquisición menos favorables que as estipuladas antes da súa entrada en vigor.

A transposición da Directiva 2014/50/UE mediante este real decreto lei vén motivada polo vencemento do prazo para a transposición, xa que, de acordo co artigo 8 da directiva, os Estados membros adoptarán as disposicións legais, regulamentarias e administrativas necesarias para dar cumprimento ao establecido nela como máis tarde o 21 de maio de 2018, ou garantirán que, como máis tarde na dita data, os interlocutores sociais introducisen por convenio as disposicións necesarias. Considerando que a alternativa normativa é máis efectiva para cumprir o deber de transposición e ofrece maior seguridade xurídica, considérase adecuado ditar unha norma con rango de lei dado que, como consecuencia da transposición, se crean dereitos para os traballadores e obrigacións para as empresas, así como para as entidades aseguradoras nos seguros colectivos que instrumentan os compromisos por pensións referidos á xubilación.

A Directiva 2014/50/UE prevé o recoñecemento de dereitos de pensión adquiridos en favor dos traballadores que cesan a relación laboral antes da xubilación a partir do 21 de maio de 2018, data límite para a transposición. A falta de recoñecemento legal dese dereito en 21 de maio de 2018 xera unha situación de incerteza e inseguridade xurídica que compromete seriamente os dereitos dos traballadores, as súas oportunidades laborais e a súa liberdade fundamental á libre circulación recoñecida no Tratado de funcionamento da Unión Europea, e distorsiona a integración do mercado laboral español no mercado interior e, en definitiva, a eficiencia do mercado de traballo. A finalización do prazo de transposición desta directiva motivou a iniciación, por parte da Comisión Europea, dun procedemento formal de infracción n.º 2018/0162.

Por conseguinte, concorren razóns que xustifican a extraordinaria e urxente necesidade requirida polo artigo 86.1 da Constitución para traspor a directiva sen máis demora mediante este real decreto lei.

III

O título II, que comprende o artigo segundo, contén as modificacións derivadas da transposición da Directiva (UE) 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo e pola que se modifica o Regulamento (UE) n.º 648/2012 do Parlamento Europeo e do Consello, e se derrogan a Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello e a Directiva 2006/70/CE da Comisión (en diante, Directiva (UE) 2015/849, do 20 de maio).

O réxime de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo vixente en España foi obxecto dunha profunda modificación coa aprobación da Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do

terrorismo. Esta norma, modificada parcialmente pola Lei 19/2013, do 9 de decembro, de transparencia, acceso á información pública e bo goberno, foi posteriormente completada coa publicación do Real decreto 304/2014, do 5 de maio, polo que se aprobaba o Regulamento de desenvolvemento da Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

Este conxunto normativo permitiu, en primeiro lugar, incorporar ao dereito español as recomendacións do Grupo de Acción Financeira (GAFI) de febreiro de 2012. Pero, ademais, estas dúas reformas supuxeron a implementación anticipada de gran parte dos contidos da Directiva (UE) 2015/849, do 20 de maio de 2015. Por iso, a normativa da Unión inspírase directamente nas recomendacións do GAFI á hora de fixar a regulación harmonizada sobre esta materia.

Non obstante, e aínda que a maioría de obrigacións da Directiva (UE) 2015/849, do 20 de maio, se orixinan nos estándares do GAFI, a norma europea vai máis alá nalgúns aspectos. Establece así obrigacións adicionais, como a obrigación de licenza ou rexistro dos prestadores de servizos a sociedades –téndose optado pola de rexistro, pola súa maior economía e facilidade–, ou harmonizando aspectos que nas recomendacións do GAFI non se detallan, como o importe máximo posible das sancións que se imporán no caso de incumprimento das obrigacións de prevención.

Dentro das modificacións derivadas da transposición dos elementos pendentes da Directiva (UE) 2015/849, do 20 de maio, destacan especialmente as cuestións que atinxen ao réxime de sancións en sentido amplo. Así, incrementáanse os importes máximos das sancións, en liña co disposto pola directiva, aínda que se manteñen os importes mínimos, ao non existir harmonización nese punto e considerarse adecuado o mantemento dese importe mínimo para garantir a correcta aplicación da norma.

Polo que se refire á publicidade das sancións, ben que a normativa española xa recollía a opción de publicidade no caso de infraccións graves e moi graves, incorpórase o elemento adicional da publicidade anónima das sancións impostas, no caso de que non se acorde a publicación.

Outro aspecto da Directiva (UE) 2015/849, que se orienta á mellora da supervisión e sanción das infraccións da normativa de prevención, é o establecemento das canles de denuncias, tanto públicas como no ámbito dos propios suxeitos obrigados da lei. Os suxeitos obrigados deberán contar con canles específicas para a denuncia interna de condutas contrarias á lei ou aos procedementos internos da entidade aprobados para dar cumprimento a aquela. De forma paralela, creáranse canles de denuncia á Administración de potenciais incumprimentos por parte dos suxeitos obrigados das exixencias da normativa administrativa de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

Así mesmo, esta norma revisa o réxime aplicable ás persoas con responsabilidade pública. O sistema da norma de 2010, seguindo o enfoque do GAFI, baseábase na diferenciación destas persoas en dous grandes grupos.

En primeiro lugar, as persoas con responsabilidade pública estranxeiras eran sempre obxecto da aplicación das medidas de dilixencia reforzada previstas pola lei pola súa falta de vinculación co noso país e polas dificultades de acceso a información sobre elas. Por outro lado, as persoas con responsabilidade pública nacionais eran obxecto dun enfoque adaptado caso por caso, dependendo da persoa concreta e as súas funcións, e do produto que contratase, a aplicación ou non destas medidas ou o grao delas.

Coa Directiva (UE) 2015/849, do 20 de maio, este réxime unifícase, considerando todas as persoas con responsabilidade pública, tanto nacionais como estranxeiras, merecedoras da aplicación das medidas de dilixencia reforzada en calquera caso.

No que se refire ao recurso ao real decreto lei como instrumento de transposición, cabe sinalar, en primeiro lugar, que vén motivado polo vencemento do prazo para a transposición da Directiva 2015/849/UE. De acordo co seu artigo 67, os Estados membros debían pór en vigor as disposicións legais, regulamentarias e administrativas necesarias para dar cumprimento ao establecido nela como máis tarde o 26 de xuño de 2017.

En segundo termo, polo que se refire á concreta situación que se trata de regular, é preciso garantir a plena vixencia da directiva co obxecto de salvagardar a eficacia da loita contra os fluxos de orixe ilícita.

O branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo, ademais dos innegables riscos sociais que suscitan, xeran tamén riscos económicos e financeiros. Particularmente, o branqueo de capitais pode afectar e distorsionar os movementos financeiros e reais ao realizar unha asignación de recursos que non se basea en consideracións económicas ou de beneficio, senón que responde a outros intereses. Xunto con iso, este tipo de actividades delituosas implica riscos de reputación moi importantes, tanto para as entidades individualmente consideradas como para o sistema financeiro nacional no seu conxunto, riscos que deben ser mitigados coa maior celeridade.

A norma oríentase a perfeccionar os instrumentos e mecanismos que deben implementar os suxeitos obrigados pola lei, de cara a previr eficazmente o branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo. Ambas as actividades ilícitas se caracterizan por evolucionar e adaptarse aos diferentes mecanismos de control e prevención despregados, polo que a rápida adecuación da norma a este escenario cambiante é un elemento fundamental de eficacia do sistema. Pero non abonda, desde logo, con adoptar normas adecuadas, senón que esas normas as deben cumprir plenamente os obrigados a iso. Con este fin, cómpre arbitrar, coa maior celeridade, os cambios orientados a reforzar os mecanismos e sistemas de garantía do cumprimento.

Neste caso, a Comisión Europea iniciou un procedemento formal de infracción n.º 2017/0527 por falta de comunicación das medidas de transposición da Directiva 2015/849/UE (na actualidade encóntrase en fase de ditame motivado).

Por conseguinte, concorren na medida que se adopta, pola súa natureza, finalidade e polo contexto en que se ditan, as circunstancias de extraordinaria e urxente necesidade que exige o artigo 86 da Constitución española como presuposto habilitante para recorrer a este tipo de norma.

IV

O título III comprende os artigos terceiro e cuarto. O artigo terceiro contén a modificación que incorpora ao ordenamento interno a Directiva (UE) 2016/801 do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de maio de 2016, relativa aos requisitos de entrada e residencia dos nacionais de terceiros países con fins de investigación, estudos, prácticas, voluntariado, programas de intercambio de alumnos ou proxectos educativos e colocación *au pair*.

As conclusións do Consello Europeo de xuño de 2014 fixaron como unha das prioridades políticas da Unión Europea tratar de «seguir sendo un destino atractivo para as persoas con talento e capacidade». Posteriormente, a Axenda Europea de Migración, publicada o 13 de maio de 2015, considerou a aprobación dunha norma nos termos da hoxe Directiva (UE) 2016/801 como un dos instrumentos fundamentais para a construción dunha Europa atractiva para os estudantes, investigadores e, en xeral, para atraer talento e emprendemento estranxeiro.

Con estes antecedentes, e de acordo coa nova concepción da política migratoria da Unión Europea, na cal a migración legal, e especialmente a cualificada, se entenden como factores coadxuvantes do crecemento e da creación de emprego, a directiva ten como obxectivo mellorar a posición da Unión Europea na competencia mundial por atraer talento e promovela como centro mundial de excelencia para estudos e formación, mediante a supresión de barreiras migratorias e mellores oportunidades de mobilidade e emprego.

Para iso establece unhas condicións harmonizadas de entrada e residencia na Unión Europea de nacionais de terceiros países con fins de investigación, estudos, prácticas ou voluntariado no Servizo Voluntario Europeo, de obrigada transposición; e outras para voluntarios fóra do Servizo Voluntario Europeo, alumnos e *au pairs*, de carácter potestativo para os Estados membros.

Cabe sinalar que boa parte das disposicións da directiva xa se encontran recollidas no noso ordenamento xurídico, ben na sección de mobilidade internacional da Lei 14/2013,

do 27 de setembro, de apoio aos emprendedores e á súa internacionalización, ben na Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, e no seu regulamento, aprobado polo Real decreto 557/2011, do 20 de abril.

Concretamente, a alíñación de obxectivos entre a Directiva (UE) 2016/801 e a sección de mobilidade internacional da Lei 14/2013 determina que a incorporación dos aspectos imperativos da norma comunitaria aínda non presentes no ordenamento español e cuxa regulación require norma de rango legal sexan traspostos a través da modificación desta lei. En concreto:

Modifícase o artigo 72 para prever unha autorización de residencia para os investigadores incluídos no ámbito subxectivo na directiva, que terán dereito á mobilidade dentro da Unión Europea prevista na norma comunitaria mantendo para outros investigadores, ao abeiro da habilitación dada polo considerando 29 da directiva, a autorización xa existente no noso ordenamento, que non dará acceso á dita mobilidade.

Posibilitáselle, ademais, ao investigador, unha vez finalizada a actividade investigadora, a permanencia no noso país durante un tempo limitado para a busca de emprego ou para emprender un proxecto empresarial, en liña co artigo 25 da directiva.

Modifícase o artigo 75.4, traspondo o previsto no artigo 18 da directiva, para os efectos de posibilitar a expedición de visados de residencia de validez inferior a un ano.

Modifícase o artigo 76, establecéndose como preceptiva a tramitación electrónica das autorizacións, de acordo co establecido no artigo 14.2 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, e en atención ao previsto no artigo 34 da directiva.

Introdúcese unha disposición adicional décimo sétima, en liña co artigo 25 da norma comunitaria, para que os estudantes internacionais que xa finalizaron os seus estudos en España poidan acceder a unha autorización de residencia para a busca de emprego ou para emprender un proxecto empresarial.

Introdúcese unha disposición adicional décimo oitava, que prevé unha autorización de residencia para participar nun programa de prácticas para os estranxeiros que obtivesen un título de educación superior nos dous anos anteriores á data de solicitude ou que estean realizando estudos que conduzan á obtención dun título de educación superior, tal e como se define nos artigos 3 e 13 da directiva.

Introdúcese unha disposición adicional décimo novena, relativa ás taxas, de acordo co artigo 36 da directiva.

Engádesse unha nova disposición derradeira décimo terceira para recoller que no non previsto na Lei 14/2013, do 27 de setembro, en relación coa mobilidade internacional, será de aplicación a Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social.

O artigo cuarto do Real decreto lei ten por obxecto a modificación do Regulamento da Lei orgánica 4/2000, para incorporar ao noso ordenamento xurídico os artigos da directiva sobre os aspectos procedementais da autorización prevista para os estudantes internacionais, tanto na súa primeira admisión como no caso da intramobilidade UE, e para adaptar a exigencia de requisitos aos voluntarios ao establecido pola Directiva cando estes participen no Servizo Voluntario Europeo. Sobre esta modificación do regulamento é preciso sinalar que, malia efectuarse mediante un real decreto lei, o seu rango non queda conxelado e mantén carácter regulamentario. En concreto:

Modifícase o número 3 do artigo 37 para adaptar a duración da autorización ao artigo 18.1 da directiva sobre a duración da autorización, cando os estudos se desenvolvan nunha institución de ensino superior e conduzan á obtención dun título de educación superior.

Modifícase o artigo 38, relativo aos requisitos para obter o visado e/ou autorización de estadia por estudos, para os efectos de prever o acceso á situación de estadia por estudos a través da concesión dunha autorización sen visado previo a estranxeiros que se encontren regularmente en España, así como para incorporar ao ordenamento español a

exención do requisito de contar cun seguro de responsabilidade civil que dea cobertura ao labor do voluntario, no caso de que o labor sexa realizado no marco do Servizo Voluntario Europeo, previsto no artigo 14.1.c) da directiva.

Modifícase o artigo 39, co obxectivo de simplificar os procedementos e trámites, de acordo cos números 4 e 5 do artigo 7 da directiva. E engádese un novo número 8 para permitir que a solicitude de autorizacións de estadía por estudos UE tamén poida ser presentada pola institución de educación superior en que o estudante vai cursar estudos, así como a posibilidade de tramitación colectiva de autorizacións.

Por último, modifícase o artigo 44, relativo á mobilidade dentro da Unión Europea, para adaptalo ao previsto no artigo 31 da directiva.

A disposición derogatoria única do real decreto lei derroga o artigo 38 bis da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, que, segundo o establecido na disposición derradeira cuarta da dita lei, non ten natureza orgánica, así como o capítulo IV do título IV, que comprende os artigos 73 a 84 do Regulamento da dita lei orgánica, aprobado polo Real decreto 557/2011, do 20 de abril, que traspuñan ao noso ordenamento a Directiva 2005/71/CE, relativa a un procedemento específico de admisión de nacionais de terceiros países para efectos de investigación científica, que queda derogada pola Directiva (UE) 2016/801.

O 23 de maio de 2018 finalizou o prazo para traspor a Directiva (UE) 2016/801 do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de maio de 2016. O dito prazo de transposición fai imposible culminar a tramitación das disposicións normativas necesarias para dar cumprimento á obrigaición de transposición antes da dita data. Ante o incumprimento do prazo para traspor e a gravidade das consecuencias de acumular un atraso na incorporación ao ordenamento xurídico español da dita directiva, resulta necesario acudir á aprobación dun real decreto lei para proceder á súa transposición. A finalización do prazo de transposición desta directiva motivou a iniciación, por parte da Comisión Europea, dun procedemento formal de infracción n.º 2018/0166.

Por conseguinte, concorren as circunstancias de extraordinaria e urxente necesidade que exige o artigo 86 da Constitución española como presuposto habilitante para recorrer a este tipo de norma.

V

O título IV, que comprende o artigo quinto, modifica parcialmente o artigo 12 da Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior, co obxecto de elevar o prazo máximo a un ano para resolver os expedientes sancionadores afectados pola dita lei, en vez dos tres meses previstos de forma xenérica na Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.

A xustificación desta modificación vén motivada na alteración sufrida nos prazos de resolución dos expedientes sancionadores instruídos ao abeiro desta lei, ao verse afectados polo establecido nos puntos 2 e 3 do artigo 21 da citada Lei 39/2015, do 1 de outubro, que, con carácter xeral, establecen que o prazo máximo para notificar a resolución expresa será de tres meses cando as normas reguladoras dos procedementos non fixen prazo máximo.

É relevante indicar que todos os restantes procedementos sancionadores en materia de movementos de capitais e de transaccións económicas co exterior atribuídos á Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias están regulados pola Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, que establece un prazo máximo de resolución dun ano (é o caso dos expedientes sancionadores por ausencia de declaración de movementos de capitais en fronteira, por movementos de efectivo en territorio nacional sen declaración ou por infraccións ás obrigaicións en materia de prevención de BC/FT).

Deste modo, o procedemento sancionador que nos ocupa refírese ás infraccións sobre as declaracións de movementos en contas correntes no estranxeiro e de investimentos españois

no exterior (ou viceversa) cuxo coñecemento debe ser garantido, e que está regulado, a diferenza dos demais, nunha lei especial, a Lei 19/2003, do 4 de xullo, que no seu artigo 12 establece cales son as autoridades competentes para a súa incoación, instrución e resolución, pero non establece, porén, un prazo máximo de resolución dos expedientes, polo que este queda incluído na previsión xenérica establecida no artigo 21 da Lei 39/2015.

A necesidade dunha inmediata ampliación do prazo está motivada en que o actual prazo de tres meses e o feito de que este procedemento sancionador require de numerosos pasos e informes preceptivos no seu proceso de instrución imposibilitan a súa tramitación en prazo, o cal é especialmente grave se se ten en conta a relevancia da materia e o volume de expedientes sancionadores xurdidos ao abeiro desta lei (hai máis de 40 expedientes pendentes de incoación neste momento). Todo isto xustifica, sen dúbida, a urxencia da ampliación por lei deste prazo.

Por conseguinte, concorren as circunstancias de extraordinaria e urxente necesidade que exige o artigo 86 da Constitución española como presuposto habilitante para recorrer a este tipo de norma.

VI

Finalmente, o título V, que comprende o artigo sexto, modifica a disposición derradeira sétima da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas. Segundo esta, o 2 de outubro de 2018 entrarán en vigor as previsións da citada lei relativas ao rexistro electrónico de apoderamentos, rexistro electrónico, rexistro de empregados públicos habilitados, punto de acceso xeral electrónico da Administración e arquivo único electrónico.

A Lei 39/2015, do 1 de outubro, e a Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público, supoñen un cambio fundamental para as administracións públicas en España, xa que establecen que a relación electrónica é a vía principal de tramitación dos procedementos administrativos, o que debe conducir a unha Administración sen papeis, transparente e máis áxil e accesible para os cidadáns e as empresas. A exigencia dunha adaptación paulatina a este novo paradigma administrativo foi prevista polo lexislador ao determinar na disposición derradeira sétima da Lei 39/2015, do 1 de outubro, un calendario específico de entrada en vigor das novidades antes relacionadas e que son especialmente transcendentais.

No entanto, a *vacatio legis* plasmada na dita disposición derradeira sétima revelouse insuficiente na práctica para contar de forma simultánea coas condicións que son presuposto necesario para o cumprimento dos ambiciosos obxectivos perseguidos por ambas as leis.

A adaptación dos procedementos administrativos e o deseño de procesos de xestión óptimos exigen que os desenvolvementos tecnolóxicos e xurídicos contén co grao de madureza necesaria para dar satisfacción a este novo estadio de desenvolvemento da actividade das administracións públicas.

Así, o desenvolvemento regulamentario que precisa o funcionamento dalgúns aspectos técnicos e procedementais, tales como as notificacións, o rexistro de apoderamentos, os funcionarios habilitados ou algunhas cuestións sobre os rexistros xerais e arquivos, débese adaptar ao sinalado na recente Sentenza do Tribunal Constitucional 55/2018, do 24 de maio. En particular, requírese acordar entre as administracións públicas competentes as opcións que permitan unha verdadeira interoperabilidade respectuosa cos seus respectivos ámbitos de competencias. Este acordo será o marco para o deseño dos sistemas tecnolóxicos que deben dar soporte aos aspectos funcionais interoperables, que no prazo actual de entrada en vigor non estarán adaptados a estas exigencias.

En definitiva, a imposibilidade técnico-organizativa de concluír nos prazos inicialmente previstos os procesos de adaptación á nova realidade, obriga a amplialos neste real decreto lei. Con iso, trátase de implantar estes instrumentos básicos do funcionamento das administracións conforme os principios de eficacia administrativa e garantía dos dereitos dos cidadáns e dos operadores xurídicos e económicos na tramitación dos procedementos administrativos, que precisamente son os principios que persegue a Lei 39/2015, do 1 de outubro.

Por todas as razóns anteriores, xúlgase urgente e necesario ampliar en dous anos o prazo inicial de entrada en vigor das previsións da disposición derradeira sétima da Lei 39/2015 no relativo ao rexistro electrónico de apoderamentos, ao rexistro electrónico, ao rexistro de empregados públicos habilitados, ao punto de acceso xeral electrónico da Administración e ao arquivo electrónico, para garantir que os operadores xurídicos, os cidadáns e as administracións públicas poidan exercer plenamente os seus dereitos con plena seguridade xurídica e beneficiarse das vantaxes que o novo escenario está comezando a proporcionarles.

Esta ampliación do prazo permitirá de forma coordinada completar todos os aspectos xurídicos, organizativos, procedementais e técnicos que compatibilicen a garantía plena do exercicio dos dereitos e a validez xurídica dos procedementos, xunto co respecto do marco de distribución de competencias que consagra a recente Sentenza do Tribunal Constitucional 55/2018, do 24 de maio, antes citada.

Por conseguinte, concorren as circunstancias de extraordinaria e urgente necesidade que exige o artigo 86 da Constitución española como presuposto habilitante para recorrer a este tipo de norma.

Este real decreto lei é coherente cos principios de boa regulación establecidos no artigo 129 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas. Do exposto nos parágrafos anterioresponse de manifesto o cumprimento dos principios de necesidade e eficacia. O real decreto lei é acorde co principio de proporcionalidade, ao conter a regulación imprescindible para a consecución dos obxectivos previamente mencionados, e axústase igualmente ao principio de seguridade xurídica. En canto ao principio de transparencia, non se realizou o trámite de consulta pública nin o trámite de audiencia e información públicas, tal e como exceptúa o artigo 26.11 da Lei 50/1997, do 27 de novembro, do Goberno. Por último, con respecto ao principio de eficiencia, ben que supón un aumento das cargas administrativas, estas son imprescindibles e en ningún caso innecesarias.

Por todo iso, pola súa finalidade e polo contexto de exixencia temporal en que se dita, concorren neste real decreto lei as circunstancias de extraordinaria e urgente necesidade requiridas no artigo 86 da Constitución.

Na súa virtude, facendo uso da autorización contida no artigo 86 da Constitución española, por proposta da vicepresidenta do Goberno e ministra da Presidencia, Relacións coas Cortes e Igualdade, do ministro do Interior, da ministra de Traballo, Migracións e Seguridade Social, da ministra de Política Territorial e Función Pública, da ministra de Economía e Empresa e do ministro de Ciencia, Innovación e Universidades, e logo de deliberación do Consello de Ministros, na súa reunión do día 31 de agosto de 2018,

DISPOÑO:

TÍTULO I

Transposición da Directiva da Unión Europea en materia de protección dos compromisos por pensións cos traballadores

Artigo primeiro. *Modificación do texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro.*

Modifícase o texto refundido da Lei de regulación dos plans e fondos de pensións, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2002, do 29 de novembro, nos seguintes termos:

Un. A disposición adicional primeira queda redactada do seguinte modo:

«Disposición adicional primeira. *Protección dos compromisos por pensións cos traballadores.*

1. Os compromisos por pensións asumidos polas empresas, incluídas as prestacións causadas, deberanse instrumentar, desde o momento en que se inicie

a devindicación do seu custo, mediante contratos de seguros, incluídos os plans de previsión social empresariais e os seguros colectivos de dependencia, a través da formalización dun plan de pensións ou varios destes instrumentos. Unha vez instrumentados, a obrigación e a responsabilidade das empresas polos referidos compromisos por pensións circunscribíranse exclusivamente ás asumidas nos ditos contratos de seguros e plans de pensións.

Para estes efectos, entenderanse por compromisos por pensións os derivados de obrigacións legais ou contractuais do empresario co persoal da empresa e vinculados ás contingencias establecidas no artigo 8.6. Tales pensións poderán revestir as formas establecidas no artigo 8.5 e comprenderán toda prestación que se destine á cobertura de tales compromisos, calquera que sexa a súa denominación.

Teñen a consideración de empresas non só as persoas físicas e xurídicas, senón tamén as comunidades de bens e demais entidades que, mesmo carentes de personalidade xurídica, sexan susceptibles de asumir cos seus traballadores os compromisos descritos.

2. Para que os contratos de seguro poidan servir á finalidade referida no número anterior, deberán satisfacer os seguintes requisitos:

a) Revestir a forma de seguro colectivo sobre a vida, plan de previsión social empresarial ou seguro colectivo de dependencia, nos cales a condición de asegurado corresponderá ao traballador e a de beneficiario ás persoas en cuxo favor se xeren as pensións segundo os compromisos asumidos.

b) Nos ditos contratos non será de aplicación o disposto nos artigos 97 e 99 da Lei 50/1980, do 8 de outubro, de contrato de seguro.

c) Os dereitos de rescate e redución só se poderán exercer co obxecto de manter na póliza a adecuada cobertura dos seus compromisos por pensións vixentes en cada momento ou para os exclusivos efectos da integración dos compromisos cubertos na póliza noutro contrato de seguro, nun plan de previsión social empresarial ou nun plan de pensións. Neste último caso, a nova aseguradora ou o plan de pensións asumirá a cobertura total dos referidos compromisos por pensións.

d) Deberanse individualizar os investimentos correspondentes a cada póliza nos termos que se establezan regulamentariamente.

e) A contía do dereito de rescate non poderá ser inferior ao valor de realización dos activos que representen o investimento das provisións técnicas correspondentes. De existir déficit na cobertura das ditas provisións, tal déficit non será repercutible no dereito de rescate, salvo nos casos en que regulamentariamente se determine. O importe do rescate deberase aboar directamente á nova aseguradora ou ao fondo de pensións en que se integre o novo plan de pensións.

Será admisible que o pagamento do valor do rescate se realice mediante o traspaso dos activos, neto dos gastos precisos para efectuar os correspondentes cambios de titularidade.

3. Nos contratos de seguro cuxas primas fosen imputadas aos suxeitos aos cales se vinculen os compromisos por pensións deberanse prever, de acordo coas condicións pactadas no compromiso, os dereitos económicos dos suxeitos nos casos en que se produza a cesación da relación laboral previa ao acaecemento das contingencias previstas nesta normativa ou se modifique o compromiso por pensións vinculado aos ditos suxeitos.

4. Nos compromisos por pensións asegurados referidos á xubilación sen imputación fiscal ao traballador das primas aboadas pola empresa, cando o compromiso ou a póliza prevexan a adquisición de dereitos económicos polo traballador antes da xubilación, correspondentes á cobertura desta contingencia, no caso de cesamento da relación laboral do traballador asegurado serán de aplicación

as condicións de adquisición de dereitos estipuladas, as cales se deberán axustar aos seguintes requisitos:

a) No caso de que se estipule un período mínimo de espera para a incorporación ao contrato de seguro ou un período mínimo para a adquisición de dereitos nel, ou ambos, o período total combinado non poderá superar os tres anos.

Cando se fixe unha idade mínima para a adquisición e consolidación de dereitos de pensión, a dita idade non excederá os 21 anos.

O disposto nos parágrafos anteriores entenderase sen prexuízo da existencia doutras condicións para a adquisición de dereitos estipuladas nos convenios colectivos ou outros acordos de natureza colectiva que establezan compromisos por pensións.

b) No caso de cesamento da relación laboral por causa distinta da xubilación tendo adquirido dereitos, estes non poderán ser inferiores ao valor dos dereitos de rescate ou redución derivados das primas para a continxencia de xubilación aboadas pola empresa e das primas aboadas polo propio traballador.

Non obstante, de acordo co previsto no compromiso e na póliza, para o suposto de incapacidade ou falecemento do traballador poderase estipular a substitución dos citados dereitos polas prestacións aseguradas polas ditas continxencias.

c) Os traballadores que cesasen na relación laboral sen reuniren os requisitos previstos na alínea a) deste punto e sen teren adquirido dereitos derivados de primas aboadas pola empresa poderán solicitar o reembolso das primas aboadas para a xubilación polo propio traballador ou o valor de realización dos activos da póliza correspondentes ás ditas primas.

5. No caso de cesamento da relación laboral dos traballadores asegurados, os dereitos económicos adquiridos poderán manterse no contrato de seguro ou, de ser o caso, mobilizarse a outro contrato de seguro ou plan de pensións, nos termos que se establezan regulamentariamente.

O contrato de seguro deberá especificar o criterio de valoración dos dereitos económicos adquiridos ao tempo do cesamento e durante o seu mantemento no seguro tras o cesamento. De acordo co establecido no compromiso por pensións ou na póliza, o tratamento dos dereitos económicos adquiridos que se manteñan no seguro poderá ser, entre outros, conforme os dereitos dos asegurados activos, ou axustándose cun tipo de xuro establecido no réxime complementario de pensións ou polo rendemento dos investimentos correspondentes ao dito réxime, de conformidade co sistema financeiro e actuarial utilizado.

Nos seguros que prevexan a atribución de dereitos económicos aos traballadores en caso de cesamento da relación laboral antes da xubilación, unha vez producido o cesamento, calcularase o valor dos dereitos adquiridos no momento do cesamento da relación laboral e o traballador deberá recibir información relativa aos seus dereitos económicos adquiridos e o tratamento que se lles dará no futuro ou, de ser o caso, serán informados sobre a posibilidade de reembolso das primas aboadas para a xubilación polo propio traballador de acordo co establecido na alínea c) do número 4.

As especificacións dos plans de pensións do sistema de emprego e, de ser o caso, a base técnica deberán determinar o tratamento dos dereitos consolidados con posterioridade ao cesamento da relación laboral durante o seu mantemento no plan de pensións, atendendo ao sistema financeiro e actuarial utilizado no plan de pensións.

6. Nos contratos de seguro que instrumentan compromisos por pensións de xubilación, distintos dos plans de previsión social empresarial, o traballador

asegurado poderá solicitar información relativa á súa situación individualizada respecto dos seguintes elementos:

- a) Pagamento de primas e o seu importe, e os rescates e reducións efectuados que o afecten.
- b) Condicións de adquisición dos dereitos e as consecuencias da aplicación das ditas condicións ao cesar a relación laboral.
- c) Valor dos seus dereitos económicos adquiridos ou unha estimación destes efectuada como máximo doce meses antes da data da solicitude.
- d) Condicións que rexen o futuro trato que se dará aos dereitos en caso de cesamento da relación laboral.

Os asegurados que cesasen a relación laboral e manteñan dereitos económicos tamén poderán solicitar a información prevista nas alíneas c) e d).

A información individualizada a que se refiren os parágrafos anteriores deberá ser subministrada pola entidade aseguradora por escrito, de forma clara, nun prazo máximo de dez días desde a presentación da solicitude.

Nos plans de pensións de emprego e nos plans de previsión social empresarial, con periodicidade polo menos anual, subministráraselles información aos partícipes ou asegurados sobre o valor dos seus dereitos consolidados ou económicos e as condicións que rexen o tratamento de tales dereitos que se manteñan no plan despois do cesamento da relación laboral e as posibilidades de mobilización.

O disposto neste punto enténdese sen prexuízo doutras obrigacións de información que se establezan regulamentariamente.

7. Fixaranse regulamentariamente as condicións que deberán cumprir os contratos de seguro a que se refire esta disposición, incluídos os instrumentados entre as mutualidades de previsión social e os seus mutualistas na súa condición de tomadores do seguro ou asegurados. En todo caso, as condicións que se establezan regulamentariamente deberán ser homoxéneas, actuarial e financeiramente, coas normas aplicables aos compromisos por pensións formalizados mediante plans de pensións.

8. A efectividade dos compromisos por pensións e do cobramento das prestacións causadas quedará condicionada á súa formalización nos instrumentos referidos no punto primeiro. En todo caso, o incumprimento por parte da empresa da obrigaçión de instrumentar os compromisos por pensións asumidos constituirá infracción en materia laboral de carácter moi grave, nos termos previstos no texto refundido da Lei sobre infraccións e sancións na orde social, aprobado polo Real decreto lexislativo 5/2000, do 4 de agosto.

En ningún caso resultará admisible a cobertura de tales compromisos mediante a dotación polo empresario de fondos internos, ou instrumentos similares, que supoñan o mantemento por parte deste da titularidade dos recursos constituídos.»

Dous. Engádesse unha disposición transitoria novena coa seguinte redacción:

«Disposición transitoria novena. *Normas transitorias como consecuencia da entrada en vigor do Real decreto lei 11/2018, do 31 de agosto.*

1. O disposto no número 4.b) da disposición adicional primeira desta lei, na redacción dada polo artigo primeiro do Real decreto lei 11/2018, do 31 de agosto, será aplicable ás primas aboadas pola empresa desde o 21 de maio de 2018 que correspondan a períodos de servizos prestados desde a dita data.

2. No caso de compromisos por pensións que en 20 de maio de 2014 deixasen de incluír novos traballadores e permanezan pechados a novos traballadores, será aplicable o réxime de adquisición de dereitos estipulado no compromiso ou na póliza.

3. As pólizas de seguro, as especificacións e as bases técnicas dos plans de pensións deberanse adaptar ao previsto na disposición adicional primeira desta lei,

na redacción dada polo mencionado real decreto lei antes do 1 de xullo de 2019, sen prexuízo da aplicación efectiva dos dereitos derivados dela.

4. As entidades aseguradoras e entidades xestoras de fondos de pensións adaptarán os seus procedementos para cumprir as novas obrigacións de información aos asegurados e partícipes, establecidas na disposición adicional primeira desta lei, na redacción dada polo referido real decreto lei antes do 1 de xullo de 2019.

Non obstante o anterior, a partir da entrada en vigor do Real decreto lei 11/2018, do 31 de agosto, os traballadores asegurados que cesasen a súa relación laboral deberán recibir información relativa aos seus dereitos económicos adquiridos e ás condicións que rexen o seu tratamento futuro.»

Tres. Engádesse unha disposición transitoria décima coa seguinte redacción:

«Disposición transitoria décima. *Mantemento de condicións máis favorables.*

A aplicación do disposto na disposición adicional primeira e disposición transitoria novena desta lei, na redacción dada polo artigo primeiro do Real decreto lei 11/2018, do 31 de agosto, non poderá supor redución de dereitos adquiridos con anterioridade, nin menoscabo do dereito á información, nin o establecemento de condicións de adquisición menos favorables que as estipuladas antes da súa entrada en vigor.»

TÍTULO II

Transposición da Directiva da Unión Europea en materia de prevención do branqueo de capitais

Artigo segundo. *Modificación da Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.*

Modifícase a Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, nos seguintes termos:

Un. O número 4 do artigo 1 queda redactado do seguinte modo:

«4. Consideraranse terceiros países equivalentes aqueles Estados, territorios ou xurisdicións que, por estableceren requisitos equivalentes aos da lexislación española, determine a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, por proposta da súa secretaria.

A cualificación como terceiro país equivalente dun Estado, territorio ou xurisdición entenderase en todo caso sen efecto retroactivo.

A Secretaría Xeral do Tesouro e Financiamento Internacional manterá na súa páxina web unha lista actualizada dos Estados, territorios ou xurisdicións que gocen da condición de terceiro país equivalente.»

Dous. As alíneas o) e u) do número 1 do artigo 2 quedan redactadas do seguinte modo:

«o) As persoas que, con carácter profesional e conforme a normativa específica que en cada caso sexa aplicable, presten os seguintes servizos por conta de terceiros: constituír sociedades ou outras persoas xurídicas; exercer funcións de dirección ou de secretarios non conselleiros de consello de administración ou de asesoría externa dunha sociedade, socio dunha asociación ou funcións similares en relación con outras persoas xurídicas, ou dispor que outra persoa exerza as ditas funcións; facilitar un domicilio social ou un enderezo comercial, postal, administrativo e outros servizos afíns a unha sociedade, unha asociación ou calquera outro instrumento ou persoa xurídicos; exercer funcións de fiduciario nun fideicomiso (*trust*) ou instrumento xurídico similar, ou dispor que outra persoa exerza as ditas

funcións; ou exercer funcións de accionista por conta doutra persoa, con excepción das sociedades que coticen nun mercado regulado da Unión Europea e que estean suxeitas a requisitos de información acordes co dereito da Unión ou a normas internacionais equivalentes que garantan a adecuada transparencia da información sobre a propiedade, ou dispor que outra persoa exerza as ditas funcións.»

«u) As persoas responsables da xestión, explotación e comercialización de lotarías ou outros xogos de azar presenciais ou por medios electrónicos, informáticos, telemáticos e interactivos. No caso de lotarías, apostas mutuas deportivo-benéficas, concursos, bingos e máquinas recreativas tipo «B», unicamente respecto das operacións de pagamento de premios.»

Tres. O número terceiro do artigo 2 queda redactado do seguinte modo:

«3. Poderanse excluír regulamentariamente aquelas persoas que realicen actividades financeiras con carácter ocasional ou de maneira moi limitada cando exista escaso risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo. Así mesmo, poderanse excluír, total ou parcialmente, aqueles xogos de azar que presenten un baixo risco de branqueo de capitais e de financiamento do terrorismo.»

Catro. O artigo 4 queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 4. *Identificación do titular real.*

1. Os suxeitos obrigados identificarán o titular real e adoptarán medidas adecuadas co fin de comprobar a súa identidade con carácter previo ao establecemento de relacións de negocio ou á execución de calquera operación.

2. Para os efectos desta lei, entenderase por titular real:

a) A persoa ou persoas físicas por cuxa conta se pretenda establecer unha relación de negocios ou intervir en calquera operación.

b) A persoa ou persoas físicas que en último termo posúan ou controlen, directa ou indirectamente, unha porcentaxe superior ao 25 por cento do capital ou dos dereitos de voto dunha persoa xurídica, ou que por outros medios exerzan o control, directo ou indirecto, dunha persoa xurídica. Para efectos da determinación do control serán de aplicación, entre outros, os criterios establecidos no artigo 42 do Código de comercio.

Serán indicadores de control por outros medios, entre outros, os previstos no artigo 22 (1) a (5) da Directiva 2013/34/UE do Parlamento Europeo e do Consello, do 26 de xuño de 2013, sobre os estados financeiros anuais, os estados financeiros consolidados e outros informes afíns de certos tipos de empresas, pola que se modifica a Directiva 2006/43/CE do Parlamento Europeo e do Consello e se derrogan as directivas 78/660/CEE e 83/349/CEE do Consello.

Exceptúanse as sociedades que coticen nun mercado regulado e que estean suxeitas a requisitos de información acordes co dereito da Unión ou a normas internacionais equivalentes que garantan a adecuada transparencia da información sobre a propiedade.

c) No caso dos fideicomisos, como o *trust* anglosaxón, terán a consideración de titulares reais todas as persoas seguintes:

1.º O fideicomitente,

2.º o fiduciario ou fiduciarios,

3.º o protector, se o houber,

4.º os beneficiarios ou, cando aínda estean por designar, a categoría de persoa en beneficio da cal se creou ou actúa a estrutura xurídica, e

5.º calquera outra persoa física que exerza en último termo o control do fideicomiso a través da propiedade directa ou indirecta ou a través doutros medios.

d) No suposto de instrumentos xurídicos análogos ao *trust*, como as fiducias ou o *treuhand* da lexislación alemá, os suxeitos obrigados identificarán e adoptarán medidas adecuadas co fin de comprobar a identidade das persoas que ocupen posicións equivalentes ou similares ás relacionadas nos números 1.º a 5.º do punto anterior.

3. Os suxeitos obrigados solicitarán información dos clientes para determinar se estes actúan por conta propia ou de terceiros. Cando existan indicios ou certeza de que os clientes non actúan por conta propia, os suxeitos obrigados solicitarán a información precisa co fin de coñecer a identidade das persoas por conta das cales actúan aqueles.

4. Os suxeitos obrigados adoptarán medidas adecuadas para o efecto de determinar a estrutura de propiedade e de control das persoas xurídicas, estruturas xurídicas sen personalidade, fideicomisos e calquera outra estrutura análoga.

Os suxeitos obrigados non establecerán ou manterán relacións de negocio con persoas xurídicas, ou estruturas xurídicas sen personalidade, cuxa estrutura de propiedade e de control non se puidese determinar. Se se trata de sociedades cuxas accións estean representadas mediante títulos ao portador, aplicarase a prohibición anterior salvo que o suxeito obrigado determine por outros medios a estrutura de propiedade e de control. Esta prohibición non será aplicable á conversión dos títulos ao portador en títulos nominativos ou en anotacións en conta.»

Cinco. Os números 5 e 6 e o novo número 7 do artigo 7 quedan redactados do seguinte modo:

«5. Os casinos de xogo identificarán e comprobarán mediante documentos fidedignos a identidade de cantas persoas pretendan acceder ao establecemento. A identidade de tales persoas será rexistrada, sen prexuízo do cumprimento do disposto no artigo 25.

Así mesmo, os casinos de xogo identificarán cantas persoas pretendan realizar as seguintes operacións:

a) A entrega aos clientes de cheques como consecuencia de operacións de cambio de fichas.

b) As transferencias de fondos realizadas polos casinos por petición dos clientes.

c) A expedición polos casinos de certificacións acreditativas de ganancias obtidas polos xogadores.

Cando efectúen transaccións por un valor igual ou superior a 2.000 euros nunha operación ou en varias operacións entre as cales pareza existir algún tipo de relación, xa sexa no momento do cobramento de ganancias, de compra ou de venda de fichas de xogo, os casinos deberán aplicar o resto das medidas de dilixencia debida respecto do cliente nos termos desta sección.

6. Os operadores de xogo a través de medios electrónicos, informáticos, telemáticos e interactivos identificarán e comprobarán a identidade de cantas persoas pretendan participar nestes xogos ou apostas, nos termos previstos regulamentariamente.

Cando efectúen transaccións por un valor igual ou superior a 2.000 euros nunha operación ou en varias operacións entre as cales pareza existir algún tipo de relación, xa sexa no momento do cobramento de ganancias e/ou da realización de apostas, estes operadores de xogo deberán aplicar o resto das medidas de dilixencia debida respecto do cliente nos termos desta sección.

Os operadores de xogo a través de medios presenciais aplicarán as medidas de dilixencia debida cando efectúen transaccións por un valor igual ou superior a 2.000 euros nunha operación ou en varias operacións entre as cales pareza existir algún tipo de relación.

7. Regulamentariamente poderase autorizar a non aplicación de todas ou dalgunhas das medidas de dilixencia debida ou de conservación de documentos en relación con aquelas operacións ocasionais que non excedan un limiar cuantitativo, ben singular, ben acumulado por períodos temporais.»

Seis. Os números 1 e 2 do artigo 8 quedan redactados da seguinte forma:

«1. Os suxeitos obrigados poderán recorrer a terceiros sometidos á presente lei, así como ás organizacións ou federacións destes suxeitos, para a aplicación das medidas de dilixencia debida previstas nesta sección, con excepción do seguimento continuo da relación de negocios regulada no artigo 6. Esta limitación non será aplicable no caso de grupos.

Non obstante, os suxeitos obrigados manterán a plena responsabilidade respecto da relación de negocios ou operación, mesmo cando o incumprimento sexa imputable ao terceiro, sen prexuízo, de ser o caso, da responsabilidade deste.

2. Os suxeitos obrigados poderán recorrer a terceiros sometidos á lexislación de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo doutros Estados membros da Unión Europea ou de terceiros países equivalentes, así como ás organizacións ou federacións destas entidades obrigadas, mesmo cando os documentos ou datos exixidos naqueles sexan distintos dos previstos na presente lei, e sempre que o seu cumprimento sexa obxecto de supervisión por parte das autoridades competentes.

Queda prohibido o recurso a terceiros domiciliados en terceiros países con deficiencias estratéxicas identificados mediante decisión da Comisión Europea, de conformidade co disposto no artigo 9 da Directiva (UE) 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, con excepción das sucursais e filiais con participación maioritaria de suxeitos obrigados establecidos na Unión Europea, sempre que tales sucursais e filiais cumpran plenamente as políticas e os procedementos a nivel de grupo establecidos pola matriz.»

Sete. O artigo 11 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 11. *Medidas reforzadas de dilixencia debida.*

1. Os suxeitos obrigados aplicarán, ademais das medidas normais de dilixencia debida, medidas reforzadas en relación cos países que presenten deficiencias estratéxicas nos seus sistemas de loita contra o branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo e figuren na decisión da Comisión Europea adoptada de conformidade co disposto no artigo 9 da Directiva (UE) 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015.

2. Os suxeitos obrigados aplicarán tamén medidas reforzadas nos supostos previstos na presente sección, e en calquera outro que, por presentar un alto risco de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, se determine regulamentariamente.

Os suxeitos obrigados aplicarán, en función dunha análise do risco, medidas reforzadas de dilixencia debida naquelas situacións que, pola súa propia natureza, poidan presentar un risco máis elevado de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo. En todo caso, terán esta consideración a actividade de banca privada e as operacións de envío de diñeiro e de cambio de moeda estranxeira que superen os limiares establecidos regulamentariamente.

3. Poderanse concretar regulamentariamente as medidas reforzadas de dilixencia debida exixibles nas áreas de negocio ou actividades que presenten un risco máis elevado de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo.»

Oito. O artigo 13 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 13. *Correspondente bancario transfonteirizo.*

1. Enténdese por relación de correspondente a prestación de servizos bancarios dun banco en calidade de correspondente a outro banco como cliente, incluída, entre outras, a prestación de contas correntes ou doutras contas de pasivo e servizos conexos, como xestión de efectivo, transferencias internacionais de fondos, compensación de cheques e servizos de cambio de divisas.

O concepto de relacións de correspondente inclúe calquera relación entre entidades de crédito e/ou entidades financeiras, con inclusión das entidades de pagamento, que presten servizos similares aos dun correspondente a un cliente, incluídas, entre outras, as relacións establecidas para operacións con valores ou transferencias de fondos. En todos estes supostos será de aplicación o disposto neste artigo.

2. Con respecto ás relacións de correspondente transfonteirizo con entidades clientes de terceiros países, as entidades financeiras deberán aplicar as seguintes medidas:

a) Reunir sobre a entidade cliente información suficiente para comprender a natureza das súas actividades e determinar, a partir de información de dominio público, a súa reputación e a calidade da súa supervisión.

b) Avaliar os controis contra o branqueo de capitais e o financiamento do terrorismo de que dispoña a entidade cliente.

c) Obter autorización da dirección antes de establecer novas relacións de correspondente bancario. Nos procedementos internos da entidade determinarase o nivel directivo mínimo necesario para a autorización de establecer ou manter relacións de negocios, que se poderá adecuar en función do risco. Soamente poderán ter asignada esta función as persoas que teñan coñecemento suficiente do nivel de exposición do suxeito obrigado ao risco de branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo e que contén coa xerarquía suficiente para tomar decisións que afecten esta exposición.

d) Documentar as responsabilidades respectivas de cada entidade.

e) Realizar un seguimento reforzado e permanente das operacións efectuadas no marco da relación de negocios, tomando en consideración os riscos xeográficos, do cliente ou derivados do tipo de servizo prestado.

As entidades financeiras modularán o grao e a intensidade de aplicación das medidas, conforme un criterio de risco.

3. As entidades de crédito non establecerán ou manterán relacións de correspondente con bancos pantalla. Así mesmo, as entidades de crédito adoptarán medidas adecuadas para asegurar que non establecen ou manteñen relacións de correspondente cun banco do cal se coñece que permite o uso das súas contas por bancos pantalla.

Para estes efectos, entenderase por banco pantalla a entidade de crédito, ou entidade que desenvolva unha actividade similar, constituída nun país no cal non teña unha presenza física que permita exercer unha verdadeira xestión e dirección e que non sexa filial dun grupo financeiro regulado.

4. As entidades de crédito non establecerán ou manterán relacións de correspondente que, directamente ou través dunha subconta, permitan executar operacións aos clientes da entidade de crédito representada.»

Novo. O artigo 14 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 14. *Persoas con responsabilidade pública.*

1. Os suxeitos obrigados aplicarán as medidas reforzadas de dilixencia debida previstas neste artigo nas relacións de negocio ou operacións de persoas con responsabilidade pública.

2. Consideraranse persoas con responsabilidade pública aquelas que desempeñen ou desempeñasen funcións públicas importantes, tales como os xefes de Estado, xefes de Goberno, ministros ou outros membros de Goberno, secretarios de Estado ou subsecretarios; os parlamentarios; os maxistrados de tribunais supremos, tribunais constitucionais ou outras altas instancias xudiciais cuxas decisións non admitan normalmente recurso, salvo en circunstancias excepcionais, con inclusión dos membros equivalentes do Ministerio Fiscal; os membros de tribunais de contas ou de consellos de bancos centrais; os embaixadores e encargados de negocios; o alto persoal militar das Forzas Armadas; os membros dos órganos de administración, de xestión ou de supervisión de empresas de titularidade pública; os directores, directores adxuntos e membros do consello de administración, ou función equivalente, dunha organización internacional; e os cargos de alta dirección de partidos políticos con representación parlamentaria.

3. Así mesmo, terán a consideración de persoas con responsabilidade pública:

a) As persoas, distintas das enumeradas no punto anterior, que teñan a consideración de alto cargo de conformidade co previsto no artigo 1 da Lei 3/2015, do 30 de marzo, reguladora do exercicio de altos cargos da Administración xeral do Estado.

b) As persoas que desempeñen ou desempeñasen funcións públicas importantes no ámbito autonómico español, como os presidentes e os conselleiros e demais membros dos consellos de Goberno, así como as persoas que desempeñen cargos equivalentes ás relacionadas na alínea a) e os deputados autonómicos.

c) No ámbito local español, os alcaldes, concelleiros e as persoas que desempeñen cargos equivalentes ás relacionadas na alínea a) dos municipios capitais de provincia, ou de comunidade autónoma e das entidades locais de máis de 50.000 habitantes.

d) Os cargos de alta dirección en organizacións sindicais ou empresariais españolas.

A Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias elaborará e publicará unha lista na cal se detallará que tipo de funcións e postos determinan a consideración de persoa con responsabilidade pública española.

4. Ningunha das categorías previstas nos puntos anteriores incluírá empregados públicos de niveis intermedios ou inferiores.

5. En relación cos clientes ou titulares reais enumerados neste artigo, os suxeitos obrigados, ademais das medidas normais de dilixencia debida, deberán en todo caso:

a) Aplicar procedementos adecuados de xestión do risco co fin de determinar se o cliente ou o titular real é unha persoa con responsabilidade pública. Os ditos procedementos incluíranse na política expresa de admisión de clientes a que se refire o artigo 26.

b) Obter a autorización do inmediato nivel directivo, como mínimo, para establecer ou manter relacións de negocios.

c) Adoptar medidas adecuadas co fin de determinar a orixe do patrimonio e dos fondos.

d) Realizar un seguimento reforzado e permanente da relación de negocios.

Nos procedementos internos da entidade determinarase o nivel directivo mínimo necesario para a autorización de establecer ou manter relacións de negocios, que se poderá adecuar en función do risco da operación e do cliente concreto. Soamente poderán ter asignada esta función as persoas que teñan coñecemento suficiente do nivel de exposición do suxeito obrigado ao risco de branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo e que contén coa xerarquía suficiente para tomar decisións que afecten esta exposición.

6. Os suxeitos obrigados aplicarán as medidas establecidas no punto anterior aos familiares e achegados das persoas con responsabilidade pública.

Para os efectos deste artigo, terán a consideración de familiar o cónxuxe ou a persoa ligada de forma estable por análoga relación de afectividade, así como os pais e fillos, e os cónxuxes ou persoas ligadas aos fillos de forma estable por análoga relación de afectividade.

Considerarase achegado toda persoa física da cal sexa notorio que exerza a titularidade ou o control dun instrumento ou persoa xurídicos conxuntamente cunha persoa con responsabilidade pública, ou que manteña outro tipo de relacións empresariais estreitas con ela, ou que exerza a titularidade ou o control dun instrumento ou persoa xurídicos que notoriamente se constituísen en beneficio dela.

7. Os suxeitos obrigados aplicarán medidas razoables para determinar se o beneficiario dunha póliza de seguro de vida e, de ser o caso, o titular real do beneficiario, é unha persoa con responsabilidade pública con carácter previo ao pagamento da prestación derivada do contrato ou ao exercicio dos dereitos de rescate, anticipo ou peñor conferidos pola póliza. Neses casos, os suxeitos obrigados, ademais das medidas normais de dilixencia debida, deberán:

- a) Informar o inmediato nivel directivo, como mínimo, antes de proceder ao pagamento, rescate, anticipo ou peñor.
- b) Realizar un escrutinio reforzado da enteira relación de negocios co tomador da póliza.
- c) Realizar o exame especial previsto no artigo 17 para efectos de determinar se procede a comunicación por indicio de conformidade co artigo 18.

8. Sen prexuízo do cumprimento do establecido nos puntos anteriores, cando, por concorreren as circunstancias previstas no artigo 17, proceda o exame especial, os suxeitos obrigados adoptarán as medidas adecuadas para apreciar a eventual participación no feito ou operación de quen exerza ou exercese a condición de cargo público representativo ou alto cargo das administracións públicas, ou dos seus familiares ou achegados.

9. Sen prexuízo do disposto no artigo 11, cando as persoas citadas nos puntos precedentes deixasen de desempeñar as súas funcións, os suxeitos obrigados continuarán aplicando as medidas previstas neste artigo por un período de dous anos. Transcorrido ese prazo, o suxeito obrigado aplicará medidas de dilixencia debida adecuadas, en función do risco que puidese seguir presentando o cliente, e mentres o suxeito obrigado non determine que xa non representa un risco específico derivado da súa antiga condición de persoa con responsabilidade pública.»

Dez. O número 1 do artigo 25 queda redactado da seguinte forma:

«1. Os suxeitos obrigados conservarán durante un período de dez anos a documentación en que se formalice o cumprimento das obrigacións establecidas na presente lei, e tras este procederán á súa eliminación. Transcorridos cinco anos desde a terminación da relación de negocios ou a execución da operación ocasional, a documentación conservada unicamente será accesible polos órganos de control interno do suxeito obrigado, con inclusión das unidades técnicas de prevención e, de ser o caso, aqueles encargados da súa defensa legal.

En particular, os suxeitos obrigados conservarán para o seu uso en toda investigación ou análise, en materia de posibles casos de branqueo de capitais ou

de financiamento do terrorismo, por parte do Servizo Executivo da Comisión ou de calquera outra autoridade legalmente competente:

a) Copia dos documentos exhibibles en aplicación das medidas de dilixencia debida, durante un período de dez anos desde a terminación da relación de negocios ou a execución da operación.

b) Orixinal ou copia con forza probatoria dos documentos ou rexistros que acrediten adecuadamente as operacións, os intervinientes nelas e as relacións de negocio, durante un período de dez anos desde a execución da operación ou a terminación da relación de negocios.»

Once. O artigo 26 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 26. *Políticas e procedementos.*

1. Os suxeitos obrigados aprobarán por escrito e aplicarán políticas e procedementos adecuados en materia de dilixencia debida, información, conservación de documentos, control interno, avaliación e xestión de riscos, garantía do cumprimento das disposicións pertinentes e comunicación, co obxecto de previr e impedir operacións relacionadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo.

2. Os suxeitos obrigados aprobarán por escrito e aplicarán unha política expresa de admisión de clientes. A dita política incluírá unha descrición daqueles tipos de clientes que poderían presentar un risco superior ao risco medio. A política de admisión de clientes será gradual e adoptaranse precaucións reforzadas respecto daqueles clientes que presenten un risco superior ao risco medio.

Cando exista un órgano centralizado de prevención das profesións colexiadas suxeitas á presente lei, corresponderá a este a aprobación por escrito da política expresa de admisión de clientes.

3. As políticas e os procedementos serán de aplicación ás sucursais e filiais do grupo situadas en terceiros países, sen prexuízo das adaptacións necesarias para o cumprimento das normas específicas do país de acollida, coas especificacións que se determinen regulamentariamente. No caso de sucursais e filiais do grupo noutros Estados membros da Unión Europea, os suxeitos obrigados darán cumprimento ás obrigacións contidas no país de acollida. Para efectos da definición de grupo, observarase o disposto no artigo 42 do Código de comercio.

4. Sen prexuízo da aplicación do disposto nesta lei, as entidades españolas que operen nun país da Unión Europea mediante axentes ou outras formas de establecemento permanente distintas dunha sucursal deberán cumprir co disposto na normativa de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo do país en que operan.

5. Os suxeitos obrigados deberán aprobar un manual adecuado de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, que se manterá actualizado, con información completa sobre as medidas de control interno a que se refiren os puntos anteriores. Para o exercicio da súa función de supervisión e inspección, o manual estará á disposición do Servizo Executivo da Comisión e, en caso de convenio, dos órganos supervisores das entidades financeiras.

6. O Servizo Executivo da Comisión e, en caso de convenio, os órganos supervisores das entidades financeiras, poderán propor ao Comité Permanente da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias a formulación de requirimentos instando os suxeitos obrigados a adoptaren as medidas correctoras oportunas respecto dos seus manuais e procedementos internos.

7. Poderanse determinar regulamentariamente os suxeitos obrigados exceptuados do cumprimento das obrigacións relacionadas nos números 1, 2 e 5 deste artigo.»

Doce. Engádesse un novo artigo 26 bis, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 26 bis. *Procedementos internos de comunicación de potenciais incumprimentos.*

1. Os suxeitos obrigados establecerán procedementos internos para que os seus empregados, directivos ou axentes poidan comunicar, mesmo anonimamente, información relevante sobre posibles incumprimentos desta lei, a súa normativa de desenvolvemento ou as políticas e os procedementos implantados para darlles cumprimento, cometidos no seo do suxeito obrigado.

Estes procedementos poderanse integrar nos sistemas que podería ter establecidos o suxeito obrigado para a comunicación de informacións relativas á comisión de actos ou condutas que puideren resultar contrarios á restante normativa xeral ou sectorial que lles for aplicable.

2. Será de aplicación a estes sistemas e procedementos o disposto na normativa de protección de datos de carácter persoal para os sistemas de información de denuncias internas.

Para estes efectos, consideraranse como órganos de control interno e cumprimento exclusivamente os regulados no artigo 26 ter.

3. Os suxeitos obrigados adoptarán medidas para garantir que os empregados, directivos ou axentes que informen das infraccións cometidas na entidade sexan protexidos fronte a represalias, discriminacións e calquera outro tipo de trato inxusto.

4. A obrigación de establecemento do procedemento de comunicación descrito nos puntos anteriores non substitúe a necesaria existencia de mecanismos específicos e independentes de comunicación interna de operacións sospeitosas de estaren vinculadas co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo por parte de empregados, ás cales se refire o artigo 18.

5. Poderanse determinar regulamentariamente os suxeitos obrigados exceptuados do cumprimento da obrigación prevista neste artigo.»

Trece. Engádesse un novo artigo 26 ter, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 26 ter. *Órgano de control interno e representante ante o Servizo Executivo.*

1. Os suxeitos obrigados designarán como representante ante o Servizo Executivo da Comisión unha persoa residente en España que exerza cargo de administración ou dirección da sociedade.

Nos grupos que integren varios suxeitos obrigados, o representante será único e deberá exercer cargo de administración ou dirección da sociedade dominante do grupo.

No caso de empresarios ou profesionais individuais, será representante ante o Servizo Executivo da Comisión o titular da actividade.

2. Coas excepcións que se determinen regulamentariamente, a proposta de nomeamento do representante, acompañada dunha descrición detallada da súa traxectoria profesional, será comunicada ao Servizo Executivo da Comisión, que, de forma razoada, poderá formular reparos ou observacións.

O representante ante o Servizo Executivo da Comisión será responsable do cumprimento das obrigacións de información establecidas na presente lei, para o cal terá acceso sen limitación ningunha a calquera información existente no suxeito obrigado, así como en calquera das entidades do grupo, de ser o caso.

3. Os suxeitos obrigados cuxa administración central estea noutro Estado membro da Unión Europea e que operen en España mediante axentes ou outras formas de establecemento permanente distintas da sucursal deberán nomear un representante residente en España, que terá a consideración de punto central de contacto.

Os suxeitos obrigados que operen en España en réxime de libre prestación de servizos deberán, así mesmo, designar un representante ante o Servizo Executivo da Comisión, sen que sexa exixible a súa residencia en España.

4. Os suxeitos obrigados establecerán un órgano adecuado de control interno responsable da aplicación das políticas e procedementos a que se refire o artigo 26.

O órgano de control interno, que contará, de ser o caso, con representación das distintas áreas de negocio do suxeito obrigado, reunirse e levantará a acta expresa dos acordos adoptados, coa periodicidade que se determine no procedemento de control interno.

5. Para o exercicio das súas funcións, o representante ante o Servizo Executivo da Comisión e o órgano de control interno deberán contar cos recursos materiais, humanos e técnicos necesarios.

6. Os órganos de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo operarán, en todo caso, con separación funcional do departamento ou unidade de auditoría interna do suxeito obrigado.

7. Determinaranse regulamentariamente as categorías de suxeitos obrigados que se poidan exceptuar da obrigaición de constitución dun órgano de control interno; en tales supostos, as funcións deste serán exercidas polo representante ante o Servizo Executivo da Comisión.

A norma regulamentaria determinará tamén as categorías de suxeitos obrigados para os cales sexa exixible a constitución de unidades técnicas para o tratamento e a análise da información.»

Catorce. O número 1 do artigo 27 queda redactado do seguinte modo:

«1. Mediante orde do ministro Economía e Empresa poderase acordar a constitución de órganos centralizados de prevención das profesións colexiadas suxeitas á presente lei.

Os órganos centralizados de prevención terán por función a intensificación e canalización da colaboración das profesións colexiadas coas autoridades xudiciais, policiais e administrativas responsables da prevención e represión do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, sen prexuízo da responsabilidade directa dos profesionais incorporados como suxeitos obrigados. O representante do órgano centralizado de prevención terá a condición de representante dos profesionais incorporados para os efectos do disposto no artigo 26 ter.»

Quince. O número 1 do artigo 28 queda redactado do seguinte modo:

«1. As medidas e os órganos de control interno a que se refiren os artigos 26, 26 bis e 26 ter serán obxecto de exame anual por un experto externo.

Os resultados do exame serán consignados nun informe escrito que describirá detalladamente as medidas de control interno existentes, valorará a súa eficacia operativa e propondrá, de ser o caso, eventuais rectificacións ou melloras. Non obstante, nos dous anos sucesivos á emisión do informe poderá este ser substituído por un informe de seguimento emitido polo experto externo, referido exclusivamente á adecuación das medidas adoptadas polo suxeito obrigado para resolver as deficiencias identificadas.

Mediante orde do ministro de Economía e Empresa poderanse aprobar os modelos a que se deberán axustar os informes emitidos.

O informe elevarase no prazo máximo de tres meses desde a data de emisión ao consello de administración ou, de ser o caso, ao órgano de administración ou ao principal órgano directivo do suxeito obrigado, que adoptará as medidas necesarias para resolver as deficiencias identificadas.»

Dezaseis. O artigo 30 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 30. *Protección e idoneidade de empregados, directivos e axentes.*

1. Os suxeitos obrigados adoptarán as medidas adecuadas para manter a confidencialidade sobre a identidade dos empregados, directivos ou axentes que realizen unha comunicación de operativa que presente indicios ou certeza de estaren relacionados co branqueo de capitais ou co financiamento do terrorismo aos órganos de control interno.

O representante a que se refire o artigo 26 ter será a persoa que comparecerá en toda clase de procedementos administrativos ou xudiciais en relación cos datos recollidos nas comunicacións ao Servizo Executivo da Comisión ou calquera outra información complementaria que se poida referir a aquelas cando se considere imprescindible obter a aclaración, complemento ou confirmación do propio suxeito obrigado.

2. Os suxeitos obrigados establecerán por escrito e aplicarán políticas e procedementos adecuados para asegurar altos estándares éticos na contratación de empregados, directivos e axentes.

3. Toda autoridade ou funcionario tomará as medidas apropiadas co fin de protexer fronte a calquera ameaza ou acción hostil os empregados, directivos ou axentes dos suxeitos obrigados que leven a cabo estas comunicacións, para o cal serán aplicables as medidas de protección establecidas no artigo 65.1.»

Dezasete. O número 4 do artigo 33 queda redactado do seguinte modo:

«4. O acceso aos datos a que se refire este precepto deberá quedar limitado aos órganos de control interno previstos no artigo 26 ter, con inclusión das unidades técnicas que constitúan os suxeitos obrigados.»

Dezaioito. O artigo 38 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 38. *Comercio de bens.*

Sen prexuízo das limitacións de pagamentos en efectivo establecidas no artigo 7.Un da Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude, as persoas físicas ou xurídicas que comercien profesionalmente con bens quedarán suxeitas ás obrigacións establecidas nos artigos 3, 17, 18, 19, 21, 24 e 25 respecto das transaccións en que os cobramentos ou pagamentos sexan efectuados por persoas físicas non residentes cos medios de pagamento a que se refire o artigo 34.2 desta lei e por importe superior a 10.000 euros, xa se realicen nunha xa en varias operacións entre as cales pareza existir algún tipo de relación.

En función dunha análise do risco, poderanse estender regulamentariamente respecto das referidas transaccións todas ou algunhas das restantes obrigacións establecidas nesta lei.»

Dezanove. O artigo 47 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 47. *Supervisión e inspección.*

1. O Servizo Executivo da Comisión supervisará o cumprimento das obrigacións establecidas na presente lei, axustando a súa actuación, respecto das entidades financeiras, aos convenios subscritos ao abeiro do artigo 44.

A supervisión poderase estender a aqueles suxeitos que foron obxecto dunha exención de conformidade co previsto no artigo 2.3 desta lei, para os efectos de determinar que as ditas exencións non foron utilizadas de maneira abusiva.

En todo caso, o Servizo Executivo da Comisión poderá practicar, respecto de calquera suxeito obrigado, ben individualmente, ben respecto dos seus grupos, as actuacións inspectoras necesarias para comprobar o cumprimento das obrigacións relacionadas coas funcións que ten asignadas. No suposto de grupos que inclúan filiais e sucursais no estranxeiro, o Servizo Executivo da Comisión poderá supervisar a idoneidade das políticas e dos procedementos aplicados pola matriz ás súas filiais e sucursais.

2. As actuacións inspectoras do Servizo Executivo da Comisión e, en caso de convenio, as dos órganos supervisores das entidades financeiras, serán obxecto dun plan anual orientativo que aprobará a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, sen prexuízo de que o Comité Permanente poida acordar motivadamente a realización de actuacións inspectoras adicionais.

O Servizo Executivo da Comisión e, no caso de convenio, os órganos supervisores das entidades financeiras, informarán motivadamente a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias con carácter anual das actuacións que, incluídas no plan do exercicio anterior, non se puidesen, de ser o caso, realizar.

3. A acción supervisora e os plans anuais aprobados elaboraranse cun enfoque baseado no risco supervisor, que determinará o tipo, a intensidade e a periodicidade da supervisión.

O perfil de risco das entidades obrigadas, incluídos os riscos de incumprimento, será revisado periodicamente e, en todo caso, cando se produzan acontecementos ou novidades importantes na xestión e no funcionamento.

O proceso supervisor poderá incluír a revisión das análises de risco realizadas polos suxeitos obrigados e a adecuación das políticas internas, control e procedementos aos resultados desta análise.

4. Os suxeitos obrigados, os seus empregados, directivos e axentes prestarán a máxima colaboración ao persoal do Servizo Executivo da Comisión, facilitando sen ningunha restrición canta información ou documentación lles requiran, incluídos libros, asentos contables, rexistros, programas informáticos, arquivos en soporte magnético, comunicacións internas, actas, declaracións oficiais e calquera outro relacionado coas materias suxeitas a inspección.

5. O Servizo Executivo da Comisión, ou os órganos supervisores a que se refire o artigo 44, remitirán o correspondente informe de inspección á Secretaría da Comisión, que propondrá o que resulte procedente ao Comité Permanente. Así mesmo, o Servizo Executivo da Comisión, ou os órganos supervisores a que se refire o artigo 44, poderán propor ao Comité Permanente a adopción de requirimentos instando o suxeito obrigado a adoptar as medidas correctoras que se consideren necesarias.

6. Os informes de inspección do Servizo Executivo da Comisión ou dos órganos supervisores terán valor probatorio, sen prexuízo das probas que en defensa dos seus dereitos ou intereses poidan achegar os interesados.

7. O Servizo Executivo da Comisión notificará ao suxeito obrigado as conclusións da inspección no prazo máximo dun ano contado desde o cumprimento íntegro por parte do suxeito obrigado do primeiro requirimento de información. O prazo poderá ser ampliado en seis meses adicionais por acordo motivado do director do Servizo Executivo cando a inspección revista particular complexidade ou a súa prolongación resulte imputable ao suxeito obrigado.»

Vinte. O artigo 48 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 48. *Réxime de colaboración.*

1. Toda autoridade ou funcionario que descubra feitos que poidan constituír indicio ou proba de branqueo de capitais ou de financiamento do terrorismo, xa sexa durante as inspeccións efectuadas ás entidades obxecto de supervisión, ou de

calquera outra forma, deberá informar diso o Servizo Executivo da Comisión. Sen prexuízo da posible responsabilidade penal, o incumprimento desta obrigación polos funcionarios públicos que non sexan suxeitos obrigados conforme o artigo 2 sancionárase disciplinariamente conforme a lexislación específica que lles sexa de aplicación. A obrigación sinalada neste punto estenderase igualmente á información que a Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias ou os seus órganos de apoio requiran no exercicio das súas competencias.

2. O Banco de España, a Comisión Nacional do Mercado de Valores, a Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, a Dirección Xeral dos Rexistros e do Notariado, o Instituto de Contabilidade e Auditoría de Contas, os colexios profesionais e os órganos estatais ou autonómicos competentes, segundo corresponda, informarán razoadamente a Secretaría da Comisión cando no exercicio do seu labor inspector ou supervisor aprecien posibles infraccións das obrigacións establecidas nesta lei.

3. Os órganos xudiciais, de oficio ou por instancia do Ministerio Fiscal, remitirán testemuño á Secretaría da Comisión cando no curso do proceso aprecien indicios de incumprimento desta lei que non sexan constitutivos de delito.

4. Cando exerza as súas funcións en relación con entidades financeiras sometidas a lexislación especial, o Servizo Executivo da Comisión poderá conseguir do Banco de España, da Comisión Nacional do Mercado de Valores ou da Dirección Xeral de Seguros e Fondos de Pensións, segundo corresponda, toda a información e colaboración precisas para levalas a cabo.

5. Sen prexuízo do disposto no número 4, o Servizo Executivo da Comisión terá acceso directo á información estatística sobre movementos de capitais e transaccións económicas co exterior comunicada ao Banco de España conforme o disposto na lexislación aplicable a tales operacións. Así mesmo, as entidades xestoras e a Tesouraría Xeral da Seguridade Social deberán ceder os datos de carácter persoal e a información que obtivesen no exercicio das súas funcións á Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, por requirimento do seu servizo executivo, no exercicio das competencias que esta lei lle atribúe.»

Vinte e un. Engádesse un novo artigo 48 bis, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 48 bis. *Cooperación internacional.*

1. A Secretaría da Comisión, o Servizo Executivo da Comisión ou os órganos supervisores a que se refire o artigo 44 cooperarán, por propia iniciativa ou logo de solicitude, con outras autoridades competentes da Unión Europea sempre que sexa necesario para levar a cabo as funcións establecidas nesta lei, facendo uso, para tal fin, de todas as facultades que esta lle atribúe. No marco desta cooperación facilitaráselles ás autoridades europeas de supervisión a información necesaria para permitirles levar a cabo as súas obrigacións en materia de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

2. No caso de autoridades competentes de terceiros países non membros da Unión Europea, a cooperación e o intercambio de información condicionaranse ao disposto nos convenios e tratados internacionais ou, de ser o caso, ao principio xeral de reciprocidade, así como ao sometemento das ditas autoridades estranxeiras ás mesmas obrigacións de segredo profesional que rexen para as españolas.

3. O intercambio de información do Servizo Executivo da Comisión con unidades de intelixencia financeira de Estados da Unión Europea realizarase de conformidade co disposto nos artigos 51 a 57 da Directiva 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para a prevención do branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo.

4. O intercambio de información do Servizo Executivo da Comisión con unidades de intelixencia financeira de terceiros países non membros da Unión Europea realizarase de acordo cos principios do Grupo Egmont ou nos termos do correspondente memorando de entendemento. Os memorandos de entendemento con unidades de intelixencia financeira serán subscritos polo director do Servizo Executivo, logo de autorización da Comisión de Prevención do Branqueo de Capitais e Infraccións Monetarias, e deberán contar co informe previo favorable da Axencia Española de Protección de Datos.

5. A Secretaría da Comisión, o Servizo Executivo da Comisión ou os órganos supervisores a que se refire o artigo 44 poderán utilizar a información recibida unicamente para os fins para os cales as autoridades cedentes desen o seu consentimento. Esta información non será transmitida a outros organismos ou persoas físicas e xurídicas sen o consentimento expreso das autoridades competentes que a divulgasen.

6. Por requirimento da Unidade de Intelixencia Financeira doutro Estado membro da Unión Europea, o Servizo Executivo da Comisión estará facultado para suspender unha transacción en curso cando concorran indicios de branqueo de capitais ou financiamento do terrorismo co fin de que a unidade de intelixencia financeira requirente analice a transacción, confirme a sospeita e comunique os resultados da análise ás autoridades competentes. Nos casos de suspensión por indicios de financiamento de terrorismo, informará a Secretaría da Comisión de Vixilancia de Actividades de Financiamento do Terrorismo cando exista a autorización previa da unidade de intelixencia financeira requirente.

A suspensión acordarase baixo a responsabilidade da unidade de intelixencia financeira requirente e será efectiva por un período máximo dun mes. Transcorrido o dito prazo, cesará a suspensión, salvo que fose ratificada ou prorrogada xudicialmente por solicitude do Ministerio Fiscal.»

Vinte e dous. As alíneas e) a g) do número 1 do artigo 51 quedan redactadas da seguinte forma:

«e) O incumprimento da obrigaón de adoptar as medidas correctoras comunicadas por requirimento do Comité Permanente ás cales se alude nos artigos 26.5, 31.2, 44.2 e 47.5 cando concorra unha vontade deliberadamente rebelde ao cumprimento.

f) A comisión dunha infracción grave cando durante os cinco anos anteriores fose imposta ao suxeito obrigado unha sanción firme en vía administrativa polo mesmo tipo de infracción.

g) O incumprimento das medidas de suspensión acordadas polo Servizo Executivo da Comisión de conformidade co artigo 48 bis.6.»

Vinte e tres. A alíneas m) a w) do número 1 do artigo 52 quedan redactadas do seguinte modo:

«m) O incumprimento da obrigaón de aprobar por escrito e aplicar políticas e procedementos adecuados de control interno, nos termos do artigo 26, incluída a aprobación por escrito e aplicación dunha política expresa de admisión de clientes.

n) O incumprimento da obrigaón de comunicar ao Servizo Executivo da Comisión a proposta de nomeamento do representante do suxeito obrigado, ou a negativa a atender os reparos ou observacións formulados, nos termos do artigo 26 ter.

ñ) O incumprimento da obrigaón de establecer órganos adecuados de control interno, con inclusión, de ser o caso, das unidades técnicas que operen nos termos previstos no artigo 26 ter.

o) O incumprimento da obrigaón de dotar o representante ante o Servizo Executivo da Comisión e o órgano de control interno dos recursos materiais, humanos e técnicos necesarios para o exercicio das súas funcións.

p) O incumprimento da obrigaón de aprobar e manter á disposición do Servizo Executivo da Comisión un manual adecuado e actualizado de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo, nos termos do artigo 26.5.

q) O incumprimento da obrigaón de exame externo, nos termos do artigo 28.

r) O incumprimento da obrigaón de formación de empregados, nos termos do artigo 29.

s) O incumprimento da obrigaón de que o suxeito obrigado adopte as medidas adecuadas para manter a confidencialidade sobre a identidade dos empregados, directivos ou axentes que realizasen unha comunicación aos órganos de control interno, nos termos do artigo 30.1.

t) O incumprimento da obrigaón de aplicar, respecto das sucursais e filiais con participación maioritaria situadas en terceiros países, as medidas previstas no artigo 31.

u) O incumprimento da obrigaón de aplicar sancións ou contramedidas financeiras internacionais, nos termos do artigo 42.

v) O incumprimento da obrigaón establecida no artigo 43 de declarar a apertura ou cancelación de contas correntes, contas de aforro, contas de valores e depósitos a prazo.

w) O incumprimento da obrigaón de adoptar as medidas correctoras comunicadas por requirimento do Comité Permanente ás cales se alude nos artigos 26.5, 31.2, 44.2 e 47.5 cando non concorra unha vontade deliberadamente rebelde ao cumprimento.»

Vinte e catro. O número 5 do artigo 52 queda redactado do seguinte modo:

«5. Constituirá infracción grave da presente lei o incumprimento das obrigaóns establecidas nos artigos 4 a 14 e 16 do Regulamento (UE) 2015/847 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, relativo á información que acompaña as transferencias de fondos e polo que se derroga o Regulamento (CE) n.º 1781/2006.»

Vinte e cinco. O artigo 56 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 56. *Sancións por infraccións moi graves.*

1. Por cometer infraccións moi graves poderanse impor as seguintes sancións:

a) Multa cuxo importe mínimo será de 150.000 euros e cuxo importe máximo ascenderá ata a maior das seguintes cifras: o 10 por cento do volume de negocios anual total do suxeito obrigado, o duplo do contido económico da operación, o quántuplo do importe dos beneficios derivados da infracción, cando os ditos beneficios se poidan determinar ou 10.000.000 euros.

b) Amoestación pública.

c) Tratándose de entidades suxeitas a autorización administrativa para operar, a suspensión temporal ou revogación desta.

A sanción prevista na alínea a), que debe ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas b) ou c).

2. Se o suxeito obrigado sancionado é unha empresa matriz ou unha filial dunha empresa matriz que teña que establecer contas financeiras consolidadas de conformidade co artigo 22 da Directiva 2013/34/UE, o volume de negocios total que se considerará para o cálculo da sanción máxima que se vai impor será o volume de negocios anual total ou o tipo de ingreso correspondente, conforme as directivas sobre contabilidade pertinentes, segundo a conta consolidada máis recente dispoñible, aprobada polo órgano de xestión da empresa matriz.

3. Ademais da sanción que corresponda imporlle ao suxeito obrigado por cometer infraccións moi graves, poderánselles impor unha ou varias das seguintes

sancións a aqueles que, exercendo nel cargos de administración ou dirección, fosen responsables da infracción:

- a) Multa a cada un deles por importe de entre 60.000 e 10.000.000 euros.
- b) Separación do cargo, con inhabilitación para exercer cargos de administración ou dirección en calquera entidade das suxeitas a esta lei por un prazo máximo de dez anos.
- c) Amoestación pública.

A sanción prevista na alínea a), que debe ser obrigatoria en todo caso, poderase aplicar simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas b) ou c).

4. En todos os casos, as sancións impostas irán acompañadas dun requirimento ao infractor para que poña fin á súa conduta e se absteña de repetila.

5. Acordada a imposición dunha sanción de amoestación pública, cando se determine que aquela poida prexudicar unha investigación en marcha ou pór en perigo a estabilidade dos mercados financeiros, a autoridade competente para resolver poderá:

- a) atrasar a publicación ata o momento en que cesen os motivos que xustificaron a suspensión;
- b) acordar a non publicación da sanción de forma definitiva, cando a estabilidade dos mercados financeiros non se poida garantir.»

Vinte e seis. O artigo 57 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 57. *Sancións por infraccións graves.*

1. Por cometer infraccións graves poderanse impor as seguintes sancións:

a) Multa cuxo importe mínimo será de 60.000 euros e cuxo importe máximo poderá ascender ata a maior das seguintes cifras: o 10 por cento do volume de negocios anual total do suxeito obrigado, o tanto do contido económico da operación, máis un 50 por cento, o triplo do importe dos beneficios derivados da infracción, cando os ditos beneficios se poidan determinar, ou 5.000.000 euros. Para os efectos do cálculo do volume de negocios anual, será de aplicación o disposto no artigo 56.2.

- b) Amoestación pública.
- c) Amoestación privada.
- d) Tratándose de entidades suxeitas a autorización administrativa para operar, a suspensión temporal desta.

A sanción prevista na alínea a), que debe ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente cunha das previstas nas alíneas b) a d).

2. Ademais da sanción que corresponda imporlle ao suxeito obrigado por cometer infraccións graves, poderánselles impor as seguintes sancións a aqueles que, exercendo nel cargos de administración ou dirección, ou a función de experto externo, foren responsables da infracción:

- a) Multa a cada un deles por un importe mínimo de 3.000 euros e máximo de ata 5.000.000 euros.
- b) Amoestación pública.
- c) Amoestación privada.
- d) Separación do cargo, con inhabilitación para exercer cargos de administración ou dirección en calquera entidade das suxeitas a esta lei por un prazo máximo de cinco anos.

A sanción prevista na alínea a), que debe ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente con algunha das previstas nas alíneas b) a d).

3. No caso de incumprimento da obrigaón de declaración establecida no artigo 34, imporanse as seguintes sancións:

- a) Multa, cuxo importe mínimo será de 600 euros e cuxo importe máximo poderá ascender ata o 50 por cento do valor dos medios de pagamento empregados.
- b) Amoestación pública.
- c) Amoestación privada.

A sanción prevista na alínea a), que debe ser obrigatoria en todo caso, imporase simultaneamente cunha das previstas nas alíneas b) ou c).

4. En todos os casos, as sancións impostas irán acompañadas dun requirimento ao infractor para que poña fin á súa conduta e se absteña de repetila.

5. Acordada a imposición dunha sanción de amoestación pública, cando se determine que aquela poida prexudicar unha investigación en marcha ou pór en perigo a estabilidade dos mercados financeiros, a autoridade competente para resolver poderá:

- a) atrasar a publicación ata o momento en que cesen os motivos que xustificaron a suspensión
- b) acordar a non publicación da sanción de forma definitiva, cando a estabilidade dos mercados financeiros non se poida garantir.»

Vinte e sete. O artigo 58 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 58. *Sancións por infraccións leves.*

Por cometer infraccións leves poderanse impor as seguintes sancións:

- a) Amoestación privada.
- b) Multa por importe de ata 60.000 euros.

Estas sancións poderán ir acompañadas dun requirimento ao infractor para que poña fin á súa conduta e se absteña de repetila.»

Vinte e oito. O artigo 59 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 59. *Gradación das sancións.*

1. As sancións graduaranse atendendo ás seguintes circunstancias:

- a) A contía das operacións afectadas polo incumprimento.
- b) Os beneficios obtidos como consecuencia das omisións ou actos constitutivos da infracción.
- c) A circunstancia de ter procedido ou non á emenda da infracción por propia iniciativa.
- d) As sancións firmes en vía administrativa por infraccións de distinto tipo impostas ao suxeito obrigado nos últimos cinco anos conforme esta lei.
- e) O grao de responsabilidade ou intencionalidade nos feitos que conorra no suxeito obrigado.
- f) A gravidade e duración da infracción.
- g) As perdas para terceiros causadas polo incumprimento.
- h) A capacidade económica do inculpado, cando a sanción sexa de multa.
- i) O nivel de cooperación do inculpado coas autoridades competentes.

En todo caso, graduarase a sanción de modo que cometer as infraccións non resulte máis beneficioso para o infractor que o cumprimento das normas infrinxidas.

2. Para determinar a sanción aplicable de entre as previstas nos artigos 56.3, 57.2 e 58, tomaranse en consideración as seguintes circunstancias:

- a) O grao de responsabilidade ou intencionalidade nos feitos que conorra no interesado.

- b) A conduta anterior do interesado, na entidade inculpada ou noutra, en relación coas exixencias previstas nesta lei.
- c) O carácter da representación que exerza o interesado.
- d) A capacidade económica do interesado, cando a sanción sexa multa.
- e) Os beneficios obtidos como consecuencia das omisións ou dos actos constitutivos da infracción.
- f) As perdas para terceiros causadas polo incumprimento.
- g) O nivel de cooperación do inculpado coas autoridades competentes.

3. Para determinar a sanción aplicable por incumprimento da obrigaçión de declaración establecida no artigo 34, consideraranse como agravantes as seguintes circunstancias:

- a) A notoria contía do movemento; en todo caso consideraranse como tal aquela que duplique o limiar de declaración.
- b) A falta de acreditación da orixe lícita dos medios de pagamento.
- c) A incoherencia entre a actividade desenvolvida polo interesado e a contía do movemento.
- d) A circunstancia de ser encontrados os medios de pagamento en lugar ou situación que mostre unha clara intención de ocultalos.
- e) As sancións firmes na vía administrativa por incumprimento da obrigaçión de declaración impostas ao interesado nos últimos cinco anos.
- f) O grao de intencionalidade nos feitos que concorra no interesado.»

Vinte e nove. Os números 5 e 6 e o novo número 7 do artigo 61 quedan redactados do seguinte modo:

«5. A execución das resolucións sancionadoras firmes na vía administrativa corresponderá á Secretaría da Comisión.

A sanción de amoestación pública, unha vez que sexa firme na vía administrativa, será executada na forma que se estableza na resolución e será en todo caso publicada no «Boletín Oficial del Estado» e na páxina web da Comisión, onde permanecerá dispoñible durante o prazo de cinco anos. No suposto en que a sanción publicada fose impugnada na vía xurisdiccional, publicarase, sen demora, información sobre o estado de tramitación do recurso e o seu resultado.

6. Naqueles supostos en que a resolución do expediente sancionador non acorde a imposición dunha sanción de amoestación pública, a Secretaría da Comisión publicará na páxina web da Comisión as sancións firmes na vía administrativa impostas por cometer infraccións tipificadas nos artigos 51 e 52, con excepción das tipificadas no número 3.a), indicando o tipo e natureza da infracción cometida e a sanción ou sancións impostas por cada unha das infraccións cometidas, pero sen identificar a entidade, persoa ou persoas responsables da infracción. Esta información permanecerá dispoñible na web da Comisión por un prazo de cinco anos.

7. A Secretaría da Comisión informará as autoridades europeas de supervisión de todas as sancións impostas ás entidades de crédito e financeiras, incluído calquera recurso que se puidese interpor contra elas e o seu resultado.»

Trinta. Engádesse un novo artigo 63, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 63. *Comunicación de infraccións.*

1. Os empregados, directivos e axentes dos suxeitos obrigados que coñezan feitos ou situacións que poidan ser constitutivos de infraccións recollidas nesta lei poderanos pór en coñecemento do Servizo Executivo da Comisión.

2. As comunicacións serán remitidas ao Servizo Executivo da Comisión por escrito e incorporarán todos os documentos e informacións sobre os feitos

denunciados que permitan xustificar a denuncia. Mediante orde do ministro de Economía e Empresa aprobarase o modelo de comunicación e estableceranse as características e os requisitos da canle de recepción de comunicacións, co fin de asegurar a súa confidencialidade e seguridade.

3. Os programas de formación das entidades deberán incluír a información sobre a existencia destes mecanismos.»

Trinta e un. Engádesse un novo artigo 64, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 64. *Tratamento das comunicacións.*

1. O Servizo Executivo da Comisión determinará se existe ou non sospeita fundada de infracción nas comunicacións recibidas de conformidade co artigo 63. De non existir sospeita fundada ou cando non se concreten suficientemente os feitos ou as persoas responsables da infracción, requirirá a persoa comunicante para que aclare o contido da comunicación realizada ou o complemente con nova información, e para iso concederá un prazo non inferior a 15 días. Transcorrido o prazo fixado para a aclaración ou achega de nova información sen que se poida determinar sospeita fundada, archivarase a comunicación.

2. As comunicacións recibidas non terán valor probatorio e non poderán ser incorporadas directamente ao procedemento administrativo. De existiren indicios suficientes de veracidade nos feitos imputados e de estes seren descoñecidos para a Administración, o Servizo Executivo da Comisión, ou os supervisores das entidades financeiras, en caso de convenio dos previstos no artigo 44. 2 m) da lei, poderán:

- a) Utilizar a información obtida para a definición do novo plan de inspección.
- b) Realizar actuacións adicionais de inspección, que se poderán levar a cabo de maneira independente ou incardinarse nas accións de supervisión planificadas no contexto do desenvolvemento do plan anual de inspección aprobado.

3. Os resultados das actuacións de inspección levadas a cabo polo Servizo Executivo da Comisión serán remitidas á Secretaría da Comisión, que as elevará á consideración do Comité Permanente. Cando as actuacións de comprobación poñan de manifesto a posible existencia dun ilícito penal, a información será remitida ao Ministerio Fiscal para a súa investigación.»

Trinta e dous. Engádesse un novo artigo 65, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 65. *Protección das persoas.*

1. As comunicacións realizadas ao abeiro do artigo 63:

a) Non constituirán violación ou incumprimento das restricións sobre divulgación de información impostas por vía contractual ou por calquera disposición legal, regulamentaria ou administrativa que puideren afectar a persoa comunicante, as persoas estreitamente vinculadas con esta, as sociedades que administre ou das cales sexa titular real.

b) Non constituirán infracción de ningún tipo no ámbito da normativa laboral por parte da persoa comunicante, ni dela poderá derivar trato inxusto ou discriminatorio por parte do empregador.

c) Non xerarán ningún dereito de compensación ou indemnización a favor da empresa á cal presta servizos a persoa comunicante ou dun terceiro.

2. O Servizo Executivo da Comisión informará dos diferentes mecanismos legais que a normativa en vigor habilita para a garantía destes dereitos.

3. As comunicacións terán carácter confidencial e o Servizo Executivo da Comisión non poderá desvelar os datos identificativos das persoas que as

realizasen. No caso de que, como consecuencia da comunicación realizada, se inicie un expediente sancionador contra unha persoa física ou xurídica, non se incluírán en ningún caso os datos da persoa que levou a cabo a comunicación.

4. A comunicación realizada ao abeiro do previsto no artigo 63 non conferirá por si soa a condición de interesado no procedemento administrativo que se poida iniciar contra o infractor.»

Trinta e tres. A disposición adicional única modifícase da forma seguinte:

«Disposición adicional única. *Rexistro de prestadores de servizos a sociedades e fideicomisos.*

1. As persoas físicas ou xurídicas que, de forma empresarial ou profesional, presten todos ou algún dos servizos descritos no artigo 2.1.o) desta lei deberán inscribirse, previamente ao inicio das súas actividades, de forma obrigatoria no Rexistro Mercantil competente por razón do seu domicilio.

2. Se se trata de persoas físicas empresarios, ou de persoas xurídicas, sexa cal sexa a súa clase e salvo que exista unha norma especificamente aplicable, inscribíranse conforme o establecido no Regulamento do Rexistro Mercantil. Se se trata de persoas físicas profesionais, a inscrición efectuarase exclusivamente de forma telemática con base nun formulario preestablecido aprobado mediante orde do ministro de Xustiza.

3. No caso de persoas xurídicas, de non o establecer a súa norma reguladora, calquera cambio de administradores, así como calquera modificación do contrato social, serán igualmente obxecto de inscrición no Rexistro Mercantil.

4. As persoas físicas ou xurídicas que na data de entrada en vigor desta disposición adicional estean realizando algunha ou algunhas das actividades comprendidas no artigo 2.1.o) da lei e non consten inscritas deberán, no prazo dun ano, inscribirse de conformidade co número 2 desta disposición adicional. Igualmente, as persoas físicas ou xurídicas que xa constasen inscritas no Rexistro Mercantil deberán, no mesmo prazo, presentar no rexistro unha manifestación de estaren sometidas, como suxeitos obrigados, ás normas establecidas nesta lei. As persoas xurídicas, ademais, deberán presentar unha manifestación daqueles que sexan os seus titulares reais no sentido determinado polo artigo 4.2 b) e c) desta lei. Estas manifestacións faranse constar por nota marxinal e deberán ser actualizadas no caso de cambio nesa titularidade real.

5. As persoas físicas e xurídicas prestadoras de servizos a sociedades, se non o dispuxeren as súas normas reguladoras, estarán suxeitas á obrigaón de depositar as súas contas anuais no Rexistro Mercantil na forma e cos efectos establecidos nos artigos 279 a 284 do texto refundido da Lei de sociedades de capital, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2010, do 2 de xullo. Tamén lles serán aplicables o artigo 365 e seguintes do Regulamento do Rexistro Mercantil, aprobado mediante o Real decreto 1784/1996, do 19 de xullo. Exclúense desta obrigaón de depósito de contas anuais os prestadores de servizos a sociedades que sexan persoas físicas profesionais.

6. A falta de inscrición das persoas físicas ou xurídicas que se dediquen ás actividades a que se refire o artigo 2.1.o) desta lei, ou a falta de manifestación de sometemento a ela ou da titularidade real no caso de persoas xurídicas, terá a consideración de infracción leve a que se refire o artigo 53. O procedemento sancionador será o establecido no artigo 61.

7. As persoas físicas ou xurídicas ás cales lles sexa aplicable esta disposición adicional, coa excepción das persoas físicas profesionais, deberán achegar cada exercicio, xunto co depósito das súas contas anuais no Rexistro Mercantil competente, un documento para o seu depósito do cal resulten os seguintes datos:

a) Os tipos de servizos prestados de entre os comprendidos no artigo 2.1.o) desta lei.

- b) Ámbito territorial onde opera, indicando municipio ou municipios e provincias.
- c) Prestación deste tipo de servizos a non residentes no exercicio de que se trate.
- d) Volume facturado polos servizos especificados na alínea a) no exercicio e no precedente, se a actividade de prestadores de servizo a sociedades non fose única e exclusiva. Se non se pode cuantificar, indicárase así expresamente.
- e) Número de operacións realizadas das comprendidas no mencionado artigo 2.1.o), distinguindo a súa clase ou natureza. De non se ter realizado ningunha operación, indicárase así expresamente.
- f) De ser o caso, titular real de existir modificación deste respecto do que xa conste no Rexistro, no sentido indicado no número 4.

8. As persoas físicas profesionais estarán obrigadas a depositar o documento sinalado no número anterior no Rexistro Mercantil onde constaren inscritas, con excepción da mención sinalada na alínea f). O depósito efectuarase dentro dos tres primeiros meses de cada ano e farase de forma exclusivamente telemática de acordo co formulario preestablecido mediante orde do Ministerio de Xustiza. Na orde aprobatoria do modelo estableceranse as medidas que se consideren necesarias para garantir a seguridade da indicada comunicación. A falta de depósito deste documento terá a consideración de infracción leve para os efectos do establecido no artigo 53 desta lei e poderá ser sancionada na forma establecida no seu artigo 58.

9. Autorízase o Ministerio de Xustiza para que, por medio da Dirección Xeral dos Rexistros e do Notariado, dite as ordes, as instrucións ou as resolucións que sexan necesarias para o desenvolvemento do disposto nesta disposición adicional.»

Trinta e catro. A disposición derradeira cuarta da Lei 10/2010, do 28 de abril, modifícase da forma seguinte:

«Disposición derradeira cuarta. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro do disposto no artigo 149.1. 6.ª 11.ª e 13.ª da Constitución, que lle atribúe ao Estado as competencias en materia de lexislación mercantil, de bases da ordenación de crédito e de bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica, respectivamente.»

TÍTULO III

Transposición da Directiva da Unión Europea en materia de requisitos de entrada e residencia de nacionais de terceiros países con fins de investigación, estudos, prácticas, voluntariado, programas de intercambio de alumnos ou proxectos educativos e colocación au pair

Artigo terceiro. *Modificación da Lei 14/2013, do 27 de setembro, de apoio aos emprendedores e á súa internacionalización.*

A Lei 14/2013, do 27 de setembro, de apoio aos emprendedores e á súa internacionalización, queda modificada como segue:

Un. O artigo 72 queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 72. *Formación, investigación, desenvolvemento e innovación.*

1. Os estranxeiros que pretendan entrar en España ou que, sendo titulares dunha autorización de estadía e residencia, desexen realizar actividades de formación, investigación, desenvolvemento e innovación en entidades públicas ou privadas, deberán estar provistos do correspondente visado ou dunha autorización

de residencia para formación ou investigación, que terá validez en todo o territorio nacional, nos seguintes casos:

- a) O persoal investigador a que se refiren o artigo 13 e a disposición adicional primeira da Lei 14/2011, do 1 de xuño, da ciencia, a tecnoloxía e a innovación.
- b) O persoal científico e técnico que leve a cabo traballos de investigación científica, desenvolvemento e innovación tecnolóxica, en entidades empresariais ou centros de I+D+i establecidos en España.
- c) Os investigadores acollidos no marco dun convenio por organismos de investigación públicos ou privados.
- d) Os profesores contratados por universidades, órganos ou centros de educación superior e investigación, ou escolas de negocios establecidos en España.

2. A autorización de residencia para investigación terá dúas modalidades:

a) Autorización de residencia para investigación UE. Procederá esta autorización no suposto de estranxeiros incluídos no primeiro número deste artigo que sexan titulares dun doutoramento ou dunha cualificación de educación superior adecuada que lles permita acceder a programas de doutoramento, e fosen seleccionados pola entidade de investigación co fin de realizaren unha actividade investigadora.

Ademais dos requisitos xerais do artigo 62, o solicitante dunha autorización de residencia para investigación UE deberá presentar un convenio de acollida ou contrato de traballo que, sen prexuízo dos requisitos propios da modalidade contractual de que se trate, incluírá os seguintes elementos:

- 1.º O título ou o propósito da actividade de investigación ou o ámbito de investigación.
- 2.º O compromiso, por parte do estranxeiro, de tratar de completar a actividade de investigación.
- 3.º O compromiso, por parte da entidade de investigación, de acoller o estranxeiro co fin de completar a actividade de investigación.
- 4.º A data inicial e final da actividade de investigación ou a súa duración estimada.
- 5.º Información, de ser o caso, sobre a mobilidade prevista noutros Estados membros.

Para os efectos de solicitar esta autorización, as cartas de invitación expresamente aceptadas polo investigador poderán ser consideradas como convenios cando cumpran o dito contido mínimo.

b) Autorización de residencia para investigación nacional. Procederá esta autorización no suposto de estranxeiros incluídos no primeiro punto deste artigo non recollidos no número 2.a).

3. O período de validez dunha autorización de residencia para investigación será de dous anos ou igual á duración do convenio de acollida ou contrato, en caso de ser esta inferior. Unha vez cumprido ese prazo, poderán solicitar a renovación da autorización de residencia por períodos sucesivos de dous anos sempre e cando se manteñan as condicións que xeraron o dereito de acordo co previsto no artigo 76.2.

4. A autorización de residencia para investigación UE habilitará para impartir clases relacionadas coa actividade investigadora, ademais da actividade investigadora, sen prexuízo da necesidade de cumprir requisitos específicos de acordo coa normativa sectorial correspondente.

5. Os titulares dunha autorización de residencia para investigación UE expedida por España poderán entrar, residir e desenvolver unha investigación nun ou en varios Estados membros e ser acompañados polos familiares definidos no artigo 62.4, logo de comunicación ou solicitude de autorización, de ser o caso, ás

autoridades dos ditos Estados, de acordo coa súa normativa, en aplicación da Directiva (UE) 2016/801 do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de maio de 2016, relativa aos requisitos de entrada e residencia dos nacionais de terceiros países con fins de investigación, estudos, prácticas, voluntariado, programas de intercambio de alumnos ou proxectos educativos e colocación *au pair*.

6. As entidades establecidas noutros Estados membros da Unión poderán desprazar a España, logo de comunicación á Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos, os estranxeiros titulares dunha autorización de residencia para investigación UE expedida no dito Estado, durante a validez da dita autorización, que poderán ser acompañados polos membros da súa familia. Esta comunicación deberase efectuar cando se presente a solicitude de autorización no primeiro Estado ou, unha vez admitido o investigador nese primeiro Estado, tan pronto como se teña cofecemento do proxecto de mobilidade.

Na comunicación incluírase o documento de viaxe válido e a autorización válida expedida polo primeiro Estado membro, que abranguerá o período de mobilidade. Ademais, a comunicación incluírá:

- a) O convenio de acollida ou contrato suscrito no primeiro Estado membro, así como a duración prevista e as datas estimadas da mobilidade.
- b) A proba de que o investigador dispón dun seguro médico e recursos económicos suficientes, para si e para os membros da familia, de ser o caso, de acordo co previsto no artigo 62.3 desta lei.

7. A Dirección Xeral de Migracións poderase opor, de maneira motivada, á mobilidade do investigador no prazo de 30 días a partir da data de recepción da comunicación completa nos seguintes supostos:

- a) Cando non se cumpran as condicións previstas no punto anterior.
- b) Cando os documentos presentados se adquirisen fraudulentamente ou fosen falsificados ou manipulados.
- c) Cando transcorrese o período de validez da autorización no outro Estado membro.

En caso de oposición por parte da Dirección Xeral de Migracións, o primeiro Estado permitirá a reentrada sen máis trámites do estranxeiro desprazado e da súa familia. De non se ter producido aínda o desprazamento a España, a resolución denegatoria impedirá este.

8. As entidades dedicadas á investigación a que se refire o capítulo I do título II da Lei 14/2011 poderán solicitar a súa inscrición na Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos. Igualmente, poderán solicitar esta inscrición outras entidades de investigación logo de acreditación dos requisitos previstos nunha orde Ministerial do Ministerio da Presidencia, Relacións coas Cortes e Igualdade por iniciativa conxunta dos ministerios de Traballo, Migracións e Seguridade Social e de Economía e Empresa.

A inscrición terá unha validez de cinco (5) anos renovables de se manteren os requisitos. Calquera modificación das condicións deberá ser comunicada á Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos no prazo de 30 días. En caso de non comunicar a dita modificación, a entidade deixará de estar inscrita na Unidade.

A entidade inscrita estará exenta de acreditar, no momento da solicitude, os requisitos previstos no artigo 62.3, alíneas f) e g). Non obstante, a Administración poderá efectuar de oficio comprobacións do cumprimento destes requisitos, para o cal a entidade deberá dispor da documentación acreditativa.

Malia a súa inscrición na Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos, non se beneficiarán da exención recentemente citada as entidades dedicadas á investigación que nos tres anos anteriores á solicitude de inscrición fosen sancionadas por infracción grave ou moi grave en materia de estranxeiría e

inmigración ou non acreditasen o cumprimento dos requisitos nas comprobacións de oficio efectuadas pola Administración.

Poderase retirar a inscrición ou denegar a súa renovación cando concorran calquera das seguintes circunstancias:

- a) A entidade dedicada á investigación deixase de cumprir os requisitos.
- b) A inscrición se obtivese fraudulentamente.
- c) Unha entidade dedicada á investigación asinase de forma fraudulenta ou con negligencia un convenio de acollida ou un contrato cun nacional dun terceiro país.

Cando se denegue unha solicitude de renovación ou se retire a inscrición, poderáselle prohibir á entidade en cuestión volvela solicitar antes de que transcorrese un período de cinco anos a partir da data de publicación da decisión de non renovación ou retirada.

9. Unha vez finalizada a actividade investigadora, os estranxeiros poderán permanecer en España durante un período máximo de doce meses para buscaren un emprego adecuado en relación co campo da investigación realizada ou para emprenderen un proxecto empresarial.

Para tal efecto, durante os sesenta días naturais previos á data de expiración da vixencia da súa autorización de residencia e durante os noventa días naturais posteriores ao da data en que finalizase a vixencia da dita autorización de residencia, o investigador deberá comunicar por medios electrónicos á Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos o desexo de permanecer co fin antes descrito.

A Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos comprobará coa entidade dedicada á investigación, antes de prorrogar a autorización, que se produciu a finalización da actividade investigadora, que dispón dun seguro de enfermidade e o mantemento de recursos suficientes. Para acreditar esta última circunstancia, o solicitante presentará unha declaración responsable na cal detallará os medios con que acredite a suficiencia de recursos.

O prazo para resolver esta prórroga será de 20 días, transcorridos os cales se entenderá concedida por silencio administrativo. A comunicación á UGE prorrogará a validez da autorización anterior ata a resolución do procedemento.

Unha vez concedida a prórroga e durante a súa vixencia, en caso de encontrar un emprego adecuado en relación co campo da investigación realizada ou de ter emprendido un proxecto empresarial, deberase solicitar a autorización correspondente de entre as reguladas na Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, ou na Lei 14/2013, do 27 de setembro.»

Dous. Modifícase o número 4 do artigo 75, que queda redactado nos seguintes termos:

«4. Os visados de residencia previstos nesta sección expediranse conforme o disposto no Regulamento (UE) 265/2010 do Parlamento Europeo e do Consello, do 25 de marzo de 2010, polo que se modifica o convenio de aplicación do Acordo de Schengen, e o Regulamento (CE) 562/2006 polo que se refire á circulación de persoas con visados de longa duración. Estes visados terán validez dun ano ou igual á duración da autorización de residencia, en caso de ser esta inferior, e autorizarán a residencia do seu titular en España sen necesidade de tramitar a tarxeta de identidade de estranxeiro.»

Tres. Modifícase o artigo 76, que queda redactado do seguinte modo:

«Artigo 76. *Procedemento de autorización.*

1. A tramitación das autorizacións de residencia previstas nesta sección efectuaráase a Unidade de Grandes Empresas e Colectivos Estratéxicos, a través de

medios telemáticos, e a súa concesión corresponderá á Dirección Xeral de Migracións.

O prazo máximo para resolver será de vinte días desde a presentación electrónica da solicitude no órgano competente para a súa tramitación. Se non se resolve nese prazo, a autorización entenderase estimada por silencio administrativo. As resolucións serán motivadas e poderán ser obxecto de recurso de alzada, de acordo co previsto nos artigos 121 e 122 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.

A solicitude de autorizacións de residencia previstas nesta sección prorrogará a vixencia da situación de residencia ou de estadía de que fose titular o solicitante ata a resolución do procedemento.

2. Unha vez concedida a autorización, se esta ten unha vixencia superior a seis meses, deberase solicitar a tramitación da tarxeta de identidade de estranxeiro.

3. Os titulares dunha autorización regulada nesta sección poderán solicitar a súa renovación por períodos de dous anos sempre e cando manteñan as condicións que xeraron o dereito, sen prexuízo do establecido no artigo 67.2. As renovacións tramitaranse utilizando medios electrónicos. A Dirección Xeral de Migracións poderá solicitar os informes necesarios para pronunciarse sobre o mantemento das condicións que xeraron o dereito.

A presentación da solicitude de renovación prorrogará a validez da autorización ata a resolución do procedemento. Tamén se prorrogará no suposto en que a solicitude se presentase nos noventa días posteriores ao da finalización da anterior autorización, sen prexuízo da incoación, de ser o caso, do correspondente expediente sancionador.»

Catro. Engádesse unha disposición adicional décimo sétima, que queda redactada do seguinte modo:

«Disposición adicional décimo sétima. *Autorización de residencia ao estudante para a busca de emprego ou para emprender un proxecto empresarial.*

1. Unha vez finalizados os estudos nunha institución de educación superior, os estranxeiros que acadasen como mínimo o nivel 6 de acordo co Marco europeo de cualificacións, correspondente á acreditación de grao, poderán permanecer en España durante un período máximo e improrrogable de doce meses co fin de buscar un emprego adecuado en relación co nivel dos estudos finalizados ou para emprender un proxecto empresarial.

2. Para tal efecto, durante os sesenta días naturais previos á data de expiración da vixencia da súa autorización de estadía por estudos e durante os noventa días naturais posteriores ao da data en que finalizase a vixencia da dita autorización de estadía, o estudante solicitará mediante medios electrónicos unha autorización de residencia para a busca de emprego ou para emprender un proxecto empresarial á delegación ou subdelegación do Goberno da provincia en que vaia residir, que unicamente comprobará que se obtivo o título ou certificado de educación superior ou outra proba de cualificación oficial, que conta con seguro médico e o mantemento de recursos suficientes. Para acreditar esta última circunstancia, o solicitante presentará unha declaración responsable na cal detallará os medios con que acredite a suficiencia de recursos.

3. A solicitude no prazo indicado no punto anterior prorroga a validez da autorización anterior ata a resolución do procedemento. Todo isto sen prexuízo da posible incoación do correspondente procedemento sancionador pola infracción en que se incorrese de ter caducado a autorización.

4. O prazo para resolver esta autorización será de 20 días, transcorridos os cales se entenderá concedida por silencio administrativo.

5. Durante a vixencia da autorización de residencia para a busca de emprego ou para emprender un proxecto empresarial, poderá estar acompañado polos seus

familiares no caso de que estes xa o acompañasen durante a súa estada por estudos. A súa permanencia estará, en todo caso, vinculada á situación do titular da autorización principal.

6. Durante a vixencia da autorización de residencia para a busca de emprego ou para emprender un proxecto empresarial, no caso de encontrar un emprego adecuado en relación co nivel dos estudos finalizados ou de ter emprendido un proxecto empresarial, deberase solicitar a autorización correspondente de entre as reguladas na Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, ou na Lei 14/2013, do 27 de setembro.»

Cinco. Engádesse unha disposición adicional décimo oitava, que queda redactada do seguinte modo:

«Disposición adicional décimo oitava. *Autorización de residencia para prácticas.*

1. Os estranxeiros que obtivesen un título de educación superior nos dous anos anteriores á data de solicitude ou que estean realizando estudos que conducen á obtención dun título de educación superior en España ou no estranxeiro poderán participar nun programa de prácticas mediante o asinamento dun convenio de prácticas ou contrato de traballo en prácticas co fin de mellorar os seus coñecementos, a súa práctica e a súa experiencia nun contorno profesional.

2. Para iso deberán estar provistos dunha autorización previa de residencia para prácticas e, en caso de que non se encontren ou residan en territorio español, do correspondente visado, que será emitido de conformidade cos procedementos descritos nesta lei.

3. A autorización de residencia para prácticas será solicitada pola entidade de acollida mediante medios electrónicos e terá validez en todo o territorio nacional. A solicitude dirixirase á delegación ou subdelegación do Goberno na provincia en que se vaia desenvolver a actividade, que resolverá no prazo de 30 días. Se non se resolve nese prazo, a autorización entenderase estimada por silencio administrativo.

4. O solicitante deberá acreditar os seguintes requisitos para solicitar a autorización de residencia para prácticas:

a) Que o estranxeiro foi admitido para realizar prácticas con base no asinamento dun convenio de prácticas cunha entidade de acollida que prevexa unha formación teórica e práctica. O convenio de prácticas conterá, polo menos:

1.º Unha descrición do programa de prácticas, incluído o obxectivo educativo ou os compoñentes das prácticas.

2.º A duración das prácticas.

3.º As condicións das prácticas e da súa supervisión.

4.º As horas de prácticas.

5.º A relación xurídica entre a persoa en prácticas e a entidade de acollida.

b) Que o estranxeiro obtivo un título de educación superior nos dous anos anteriores á data da solicitude ou que está realizando estudos que conducen á obtención dun título de educación superior.

c) Que as prácticas se efectúan no mesmo campo académico e ao mesmo nivel de cualificación que o título de educación superior ou o programa de estudos referido.

d) Que o estranxeiro disporá durante a súa residencia de seguro de enfermidade e de recursos suficientes.

e) Que o estranxeiro carece de antecedentes penais nos seus países anteriores de residencia durante os últimos cinco anos por delitos previstos no ordenamento español e non figura como rexeitable no espazo territorial dos países con que España teña asinado un convenio en tal sentido.

f) Que, de ser o caso, o estranxeiro se encontra regularmente en territorio español.

5. Naqueles supostos en que o estranxeiro queda vinculado coa entidade de acollida mediante un contrato de traballo en prácticas, non se aplicará a situación nacional de emprego. Sen prexuízo de someterse á regulación propia do traballo en prácticas, este contrato deberá conter, polo menos, o contido previsto neste artigo para o convenio.

6. O período de validez desta autorización de residencia para prácticas será de seis meses ou igual á duración do convenio de prácticas, de ser esta inferior. Esta autorización poderá ser renovada por unha soa vez e non poderá exceder un ano o período total da autorización inicial e da súa prórroga. No caso de que se trate dun contrato de traballo en prácticas, a duración será a prevista nel rexida pola lexislación laboral aplicable en cada momento.

7. Os estranxeiros que obtivesen unha autorización de residencia de conformidade con esta disposición poderán solicitar a tarxeta de identidade de estranxeiro.»

Seis. Engádesse unha disposición adicional décimo novena, que queda redactada do seguinte modo:

«Disposición adicional décimo novena. *Taxa por autorizacións de residencia e tramitación de comunicacións.*

1. Esta taxa rexerese polas fontes normativas establecidas na Lei 8/1989, do 13 de abril, de taxas e prezos públicos.

2. Constitúen o feito imponible da taxa a tramitación e a expedición das autorizacións de residencia, as súas prórrogas, renovacións e visados, así como a tramitación das comunicacións que se prevén nesta lei.

3. A taxa devindicarase coa solicitude da autorización, prórroga, renovación ou visado ou, no caso de comunicacións, cando estas se efectúen.

4. Serán suxeitos pasivos os solicitantes das autorizacións e demais actuacións referidas a elas e aqueles que resulten lexitimados para efectuar as comunicacións.

5. O importe da taxa establecerase mediante orde ministerial, atendendo ao custo dos servizos prestados. A xestión e liquidación da taxa axustarase ás normas que se establezan na dita orde ministerial.»

Sete. Modifícase a disposición derradeira novena, cuxo penúltimo parágrafo queda redactado nos seguintes termos:

«A sección 2.ª do título V e as disposicións adicionais cuarta, quinta, sexta, sétima, décimo sétima, décimo oitava e décimo novena dítanse ao abeiro do artigo 149.1.2.^a da Constitución en materia de nacionalidade, inmigración, estranxeiría e dereito de asilo.»

Oito. A actual disposición derradeira décimo terceira pasa a ser décimo cuarta e a nova disposición derradeira décimo terceira queda redactada da seguinte forma:

«Disposición derradeira décimo terceira. *Aplicación da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social.*

No non previsto nesta lei, en relación coa mobilidade internacional, será de aplicación a Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social.»

Artigo cuarto. *Modificación do Regulamento da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, tras a súa reforma mediante a Lei orgánica 2/2009, aprobado polo Real decreto 557/2011, do 20 de abril.*

O Regulamento da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, tras a súa reforma mediante a Lei orgánica 2/2009, aprobado polo Real decreto 557/2011, do 20 de abril, queda modificado nos seguintes termos:

Un. Modifícase o número 3 do artigo 37, que queda redactado nos seguintes termos:

«3. Sen prexuízo do establecido no artigo 40, a duración da estadía será igual á da actividade respecto á cal se concedeu a autorización, co límite máximo dun ano, ou de dous anos cando o programa de estudos se desenvolva nunha institución de ensino superior autorizada e conduza á obtención dun título de educación superior recoñecido, o que pode incluír un curso preparatorio á dita educación superior ou unhas prácticas de formación obrigatoria.»

Dous. Modifícase o artigo 38, que queda redactado nos termos seguintes:

«Artigo 38. *Requisitos para obter o visado e/ou autorización de estadía.*

Deberase acreditar o cumprimento dos seguintes requisitos xerais para a obtención do visado e/ou autorización de estadía previstos neste capítulo:

1. Con carácter xeral e para todos os supostos previstos no artigo anterior:

a) Requisitos que deberá valorar a misión diplomática ou oficina consular no caso de solicitudes de visado, e a oficina de estranxeiría no caso de autorizacións de estadía solicitadas a favor de estranxeiros que xa se encontran regularmente en España:

1.º Se o estranxeiro é menor de idade, e cando non veña acompañado dos seus pais ou titores e non se encuentre baixo o suposto do artigo 189, estar autorizado por estes para o desprazamento a España para os efectos de realizar a actividade de que se trate, con constancia do centro, organización, entidade e organismo responsable da actividade e do período de estadía previsto.

2.º Ter garantidos os medios económicos necesarios para sufragar os gastos de estadía e regreso ao seu país e, de ser o caso, os dos seus familiares, de acordo coas seguintes contías:

Para o seu sostemento, unha cantidade que represente mensualmente o 100% do IPREM, salvo que se acredite debidamente ter aboado de antemán o aloxamento por todo o tempo que vaia durar a estadía.

No suposto de participación nun programa de mobilidade de alumnos, para seguir un programa de ensino secundario e/ou bacharelato nun centro docente ou científico oficialmente recoñecido, a acreditación da contía prevista no parágrafo anterior será substituída polo feito de que o programa de mobilidade conteña previsións que garantan que o sostemento do estranxeiro queda asegurado dentro del.

Para o sostemento dos familiares que estean ao seu cargo, durante a súa estadía en España: unha cantidade que represente mensualmente o 75% do IPREM, para o primeiro familiar, e o 50% do IPREM para cada unha das restantes persoas que vaian integrar a unidade familiar en España, salvo que se acredite debidamente ter aboado de antemán o aloxamento por todo o tempo que vaia durar a estadía.

Non se computarán, para os efectos de garantir ese sostemento, as contías utilizadas ou que se utilizarán para sufragar, de ser o caso, o custo dos estudos, do programa de mobilidade ou das prácticas non laborais.

3.º Ter aboado a taxa por tramitación do procedemento.

4.º Contar cun seguro público ou cun seguro privado de enfermidade concertado cunha entidade aseguradora autorizada para operar en España.

5.º Cando a duración da estadía supere os seis meses, requirirase ademais:

Non padecer ningunha das enfermidades que poden ter repercusións de saúde pública graves de conformidade co disposto no Regulamento sanitario internacional de 2005.

Cando se trate de solicitantes maiores de idade penal, carecer de antecedentes penais nos países de residencia durante os últimos cinco anos, por delitos previstos no ordenamento español.

b) Requisito que valorará a oficina de estranxeiría: cando se trate de solicitantes maiores de idade penal e para estadías superiores a seis meses, que carecen de antecedentes penais en España durante os últimos cinco anos.

2. Ademais dos requisitos de carácter xeral establecidos no número anterior, será necesario cumprir, para cada un dos supostos de estadía previstos, os seguintes requisitos específicos, que valorará a oficina de estranxeiría:

a) Realización ou ampliación de estudos: ter sido admitido nun centro de ensino autorizado en España para realizar un programa de tempo completo que conduza á obtención dun título ou certificado de estudos.

b) Realización de actividades de investigación ou formación: ter sido admitido nun centro recoñecido oficialmente en España para realizar as ditas actividades. No caso de actividades de investigación, o dito centro será unha universidade, un centro do Consello Superior de Investigacións Científicas ou outra institución pública ou privada de I+D.

c) Participación nun programa de mobilidade de alumnos, para seguir un programa de ensino secundario e/ou bacharelato nun centro docente ou científico oficialmente recoñecido:

1.º Ter sido admitido nun centro de ensino secundario e/ou bacharelato ou científico oficialmente recoñecido.

2.º Ter sido admitido como participante nun programa de mobilidade de alumnos, levado a cabo por unha organización oficialmente recoñecida para iso.

3.º Que a organización de mobilidade de alumnos se faga responsable do alumno durante a súa estadía, en particular en canto ao custo dos seus estudos, así como os gastos de estadía e regreso ao seu país.

4.º Ser acollido por unha familia ou institución durante a súa estadía, nas condicións normativamente establecidas, que terá sido seleccionada pola organización responsable do programa de mobilidade de alumnos en que participa.

d) Realización de prácticas non laborais, no marco dun convenio asinado cun organismo ou entidade pública ou privada: ter sido admitido para realizar prácticas non remuneradas, con base no asinamento dun convenio, nunha empresa pública ou privada ou nun centro de formación profesional recoñecido oficialmente.

e) Prestación dun servizo de voluntariado:

1.º Presentar un convenio asinado coa organización encargada do programa de voluntariado que inclúa unha descrición das actividades e das condicións para realizalas, do horario que hai que cumprir, así como dos recursos dispoñibles para cubrir a súa viaxe, manutención e aloxamento durante a súa estadía.

2.º Que a organización subscribíse un seguro de responsabilidade civil polas súas actividades. Este requisito non se lles exixirá aos voluntarios que participen no servizo voluntario europeo.»

Tres. O artigo 39 queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 39. *Procedemento.*

1. A solicitude do visado deberase presentar persoalmente ou mediante representación na misión diplomática ou oficina consular española en cuxa demarcación resida o estranxeiro, en modelo oficial.

2. Á dita solicitude xuntaranse os seguintes documentos:

a) Pasaporte en vigor ou título de viaxe, recoñecido como válido en España, cunha vixencia mínima do período para o cal se solicita a estadía.

b) A documentación que acredite o cumprimento de todos os requisitos previstos no artigo anterior, en función do suposto concreto en que se fundamente a solicitude.

Sen prexuízo diso, a inexistencia de antecedentes penais en España comprobara de oficio a Administración.

3. A oficina consular requirirá, por medios electrónicos, resolución da delegación ou subdelegación do Goberno competente sobre a autorización de estadía.

Será competente a delegación ou subdelegación do Goberno na provincia en que se vaia iniciar a actividade.

Con carácter previo a ditar resolución sobre a autorización de estadía, a delegación ou subdelegación do Goberno requirirá informe policial, cuxo contido valorará no marco da súa decisión.

O prazo máximo para resolver sobre a autorización será de sete días desde a recepción da solicitude, transcorridos os cales sen ter obtido resposta se entenderá que o seu sentido é favorable.

4. Se a resolución sobre a autorización de estadía é desfavorable, a misión diplomática ou oficina consular notificaralle ao interesado o sentido da resolución e informarao por escrito no mesmo documento dos recursos administrativos e xudiciais que procedan contra ela, os órganos ante os cales se deban interpor e os prazos previstos para iso. Igualmente, a misión diplomática ou oficina consular resolverá o arquivamento do procedemento relativo ao visado.

5. Unha vez concedida, de ser o caso, a autorización de estadía, a misión diplomática ou oficina consular resolverá e expedirá, de ser o caso, o visado. A duración do visado será igual ao período de estadía autorizado, salvo nos supostos en que proceda a emisión da tarxeta de identidade de estranxeiro.

6. No suposto de concesión do visado, o estranxeiro deberá recollelo persoalmente no prazo de dous meses desde a súa notificación. De non se efectuar a recollida no prazo mencionado, entenderase que o interesado renunciou ao visado concedido e producirase o arquivamento do procedemento.

7. No suposto do artigo 37.1.a), a solicitude da autorización de estadía por estudos poderaa presentar o estranxeiro, persoalmente, mediante representación ou a través dos medios telemáticos habilitados para iso, no modelo oficial, na delegación ou subdelegación do Goberno na provincia en que se vaia iniciar a actividade sempre e cando se encontre regularmente en territorio español e presente a solicitude cunha antelación mínima dun mes á data de expiración da súa situación. Nestes casos, será a delegación ou subdelegación do Goberno a encargada de valorar os documentos que se xunten á solicitude e de resolver e notificar ao interesado o sentido da resolución nun prazo máximo dun mes.

8. Sen prexuízo do anterior, a solicitude de autorizacións de estadía para a realización de programas de ensino superior poderaa presentar a institución en que

vai cursar os estudos o estranxeiro, que deberá xuntar á solicitude os documentos requiridos, os cales serán valorados pola delegación ou subdelegación do Goberno correspondente. O prazo máximo para resolver e notificar será dun mes. Unha vez obtida a autorización, o estudante deberá obter o correspondente visado, de se encontrar fóra do territorio español.

As institucións de ensino superior que subscriban un código de boas prácticas poderán solicitar a tramitación colectiva destas autorizacións, que estará baseada na xestión planificada dunha cota temporal de autorizacións presentadas por tales institucións de educación superior. Nestes casos, o prazo máximo para resolver e notificar será de 15 días.

9. O visado ou autorización de estadía será denegado:

- a) De ser o caso, cando consten antecedentes penais do solicitante nos países de residencia durante os últimos cinco anos por delitos previstos no ordenamento español.
- b) Cando, para fundamentar a petición, se presentasen documentos falsos ou se formulasen alegacións inexactas, ou medie mala fe.
- c) Cando concorra unha causa prevista legalmente de inadmisión a trámite que non fose apreciada no momento da recepción da solicitude.

10. Se a estadía tiver unha duración superior a seis meses, o estranxeiro deberá solicitar a correspondente tarxeta de identidade de estranxeiro no prazo dun mes desde a entrada efectiva en España.»

Catro. Modifícase o artigo 44, que queda redactado nos seguintes termos:

«Artigo 44. *Mobilidade dentro da Unión Europea.*

1. Os estudantes que posúan unha autorización de estadía válida para a realización de programas de ensino superior, expedida por España, e que participen nun programa da Unión ou multilateral que inclúa medidas de mobilidade, ou que estean cubertos por un acordo entre dúas ou máis institucións de ensino superior, terán dereito a entrar e permanecer nun ou varios Estados membros co fin de realizaren parte dos seus estudos nunha institución de ensino superior, logo de comunicación ás autoridades dos ditos Estados de acordo coa súa normativa en aplicación da Directiva (UE) 2016/801, durante un período de ata 360 días por Estado membro.

2. Os estudantes que posúan unha autorización válida expedida por outro Estado membro de conformidade coa Directiva (UE) 2016/801 e que participen nun programa da Unión ou multilateral que inclúa medidas de mobilidade, ou que estean cubertos por un acordo entre dúas ou máis institucións de ensino superior, terán dereito a entrar e permanecer en España, durante un período de ata 360 días, co fin de realizar parte dos seus estudos nunha institución de educación superior española, logo de comunicación á delegación do Goberno ou subdelegación na provincia en que se vaia iniciar a actividade.

A comunicación realizarase en calquera momento anterior á entrada en territorio español e, como moi tarde, no prazo dun mes desde que a efectúe a institución de educación superior española, con indicación da duración prevista e das datas da mobilidade.

Na comunicación incluíranse o documento de viaxe válido e a autorización válida expedida polo primeiro Estado membro, que abranguerá o período total de mobilidade. Ademais, a comunicación incluírá a proba de que o estudante está realizando parte dos seus estudos no marco dun programa da Unión ou multilateral que inclúe medidas de mobilidade ou dun acordo entre dúas ou máis institucións de ensino superior, e a proba de que o estudante foi aceptado por unha institución de educación superior española.

A correspondente delegación ou subdelegación do Goberno poderá presentar obxeccións á mobilidade do estudante, dentro dun prazo de 30 días a partir da data de recepción da comunicación completa, cando:

- a) Non se cumpran as condicións establecidas neste punto.
- b) Os documentos presentados se adquirisen fraudulentamente ou fosen falsificados ou manipulados, ou sexa aplicable algún dos motivos de denegación dunha solicitude de autorización.
- c) Transcorre a duración máxima de estadía a que se refire este número.

En caso de oposición á mobilidade, non se lle permitirá ao estudante realizar parte dos seus estudos na institución de ensino superior española e o primeiro Estado permitirá a reentrada sen máis trámites do estranxeiro desprazado. De non se ter producido aínda o desprazamento a España, a resolución denegatoria impedirá este.

3. Os estudantes estranxeiros que fosen admitidos para realizar ou ampliar estudos noutro Estado membro da Unión Europea, pero que non estean cubertos por un programa da Unión ou multilateral que inclúa medidas de mobilidade ou por un acordo entre dúas ou máis institucións de ensino superior, poderán presentar unha solicitude de autorización para entrar e permanecer en España co fin de cursar ou completar parte dos seus estudos nunha institución de ensino superior española, para o cal non será exixible a obtención de visado.

A solicitude poderase presentar en calquera momento anterior á entrada en territorio español e, como moi tarde, no prazo dun mes desde que esta se efectúe.

Presentarase, dirixida á oficina de estranxeiría correspondente á provincia en que estea situado o centro de ensino, ante a oficina consular española correspondente ao lugar previo de residencia na Unión Europea ou ante a propia oficina de estranxeiría.

Á solicitude xuntaráselle a seguinte documentación.

- a) Documentación acreditativa da súa condición de admitido como estudante noutro Estado membro da Unión Europea.
- b) Documentación acreditativa do cumprimento dos requisitos establecidos no artigo 38, números 1 e 2.a).

A oficina de estranxeiría tramitará a solicitude e notificará a resolución no prazo máximo dun mes.

Concedida, de ser o caso, a autorización, o estranxeiro deberá entrar en España no prazo máximo de tres meses desde a notificación da resolución, de non se encontrar xa en territorio español.

En caso de autorizacións de estadía de duración superior a seis meses, o estranxeiro deberá solicitar persoalmente a tarxeta de identidade de estranxeiro, ante a oficina de estranxeiría ou a comisaría de policía correspondentes, no prazo dun mes desde a notificación da resolución ou, de ser o caso, da entrada en España.»

TÍTULO IV

Modificación da Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior

Artigo quinto. *Modificación da Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior.*

O número 3 do artigo 12 da Lei 19/2003, do 4 de xullo, sobre réxime xurídico dos movementos de capitais e das transaccións económicas co exterior, queda redactado do seguinte modo:

«3. O procedemento sancionador das infraccións recollidas nesta lei será o previsto, con carácter xeral, para o exercicio da potestade sancionadora. O prazo máximo para resolver o procedemento e notificar a resolución será dun ano contado desde a data do acordo de incoación, sen prexuízo da posibilidade de suspensión por parte do instrutor do cómputo do prazo nos supostos sinalados no artigo 22 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.»

TÍTULO V

Modificación da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas

Artigo sexto. *Modificación da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.*

Modifícase a disposición derradeira sétima da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, que queda redactada nos seguintes termos:

«Disposición derradeira sétima. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor ao ano da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Non obstante, as previsións relativas ao rexistro electrónico de apoderamentos, rexistro electrónico, rexistro de empregados públicos habilitados, punto de acceso xeral electrónico da Administración e arquivo único electrónico producirán efectos a partir do día 2 de outubro de 2020.»

Disposición transitoria única. *Dilixencia debida de operadores de xogo.*

Os operadores de xogo axustaranse exclusivamente ás obrigacións en materia de dilixencia debida existentes con anterioridade á data de entrada en vigor deste real decreto lei durante tres meses desde a dita data.

Disposición derogatoria única. *Derogación normativa.*

Quedan derogadas cantas disposicións de igual ou inferior rango se opoñan ao disposto neste real decreto lei.

En particular, queda derogado o artigo 38 bis da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, e o capítulo IV do título IV, que comprende os artigos 73 a 84 do Regulamento da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, tras a súa reforma pola Lei orgánica 2/2009, aprobado polo Real decreto 557/2011, do 20 de abril.

Disposición derradeira primeira. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante este real decreto lei incorpóranse ao dereito español as seguintes directivas:

Directiva 2014/50/UE do Parlamento Europeo e do Consello, do 16 de abril de 2014, relativa aos requisitos mínimos para reforzar a mobilidade dos traballadores entre Estados membros mediante a mellora da adquisición e o mantemento dos dereitos complementarios de pensión.

Directiva (UE) 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo e pola que se modifica o Regulamento (UE) 648/2012 do

Parlamento Europeo e do Consello e se derrogan a Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello e a Directiva 2006/70/CE da Comisión.

Directiva (UE) 2016/801 do Parlamento Europeo e do Consello, do 11 de maio de 2016, relativa aos requisitos de entrada e residencia dos nacionais de terceiros países con fins de investigación, estudos, prácticas, voluntariado, programas de intercambio de alumnos ou proxectos educativos e colocación *au pair*.

Disposición derradeira segunda. *Título competencial.*

O artigo primeiro dítase ao abeiro da competencia exclusiva que corresponde ao Estado en materia de lexislación mercantil establecida no artigo 149.1.6.^a da Constitución.

Os artigos segundo e quinto deste real decreto lei dítanse ao abeiro do disposto no artigo 149.1.6.^a, 11.ª e 13.ª da Constitución, que lle atribúen ao Estado as competencias en materia de lexislación mercantil, de bases da ordenación do crédito e de bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica, respectivamente.

Os artigos terceiro e cuarto deste real decreto lei dítanse en exercicio das competencias exclusivas que lle corresponden ao Estado en materia de inmigración e estranxeiría, establecidas no artigo 149.1.2.^a da Constitución.

O artigo sexto deste real decreto lei dítase ao abeiro do disposto no artigo 149.1.18.^a da Constitución, que lle atribúe ao Estado a competencia para ditar as bases do réxime xurídico das administracións públicas e competencia en materia de procedemento administrativo común.

Disposición derradeira terceira. *Salvagarda do rango de certas disposicións regulamentarias.*

As determinacións incluídas en normas regulamentarias que son obxecto de modificación por este real decreto lei poderán ser modificadas por normas do rango regulamentario correspondente á norma en que figuran.

Disposición derradeira cuarta. *Habilitación normativa.*

Habíltese o Goberno para ditar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e execución deste real decreto lei.

Disposición derradeira quinta. *Entrada en vigor.*

Este real decreto lei entrará en vigor o día da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Dado en Madrid o 31 de agosto de 2018.

FELIPE R.

A presidenta do Goberno en funcións,
CARMEN CALVO POYATO